

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΠΡΟΕΞΑΡΧΕΙ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΚΟΥΦΡ ΣΜΕΑ

Κούφρ Σμέα, Δυτική Γαλιλαία, 10 Φεβρουαρίου 2024

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', προεξήρξε Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ νεοδημητῷ περικαλλεῖ Ναῶ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης εἰς τήν κώμην Κούφρ Σμέα, τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου 10^{ης} Φεβρουαρίου 2024.

Τόν Μακαριώτατον ἐσυνώδευσαν καί συνελειτουργήσαν μετ' αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος καί ὁ παρεπιδημῶν Μητροπολίτης Καζάν κ. Κύριλλος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη ἐνθέρμως ἡ Κοινότης τῆς κώμης ταύτης, μεταξύ τῶν ὁποίων καί μέγας ἀριθμός Σεΐχηδων τῆς φυλῆς τῶν Δρούζων. Ὁ ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κούφρ Σμέα, κ. Yasser Ghadhban καί μέλη τοῦ Συμβουλίου ὑπεδέχθησαν τήν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν, τοὺς Προέδρους καί τὰ μέλη τῶν τοπικῶν Ποιμαντικῶν Συμβουλίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκκρης – Πτολεμαΐδος. Ὁ Ἕλλην Πρόξενος εἰς τήν Χάϊφαν κ. Κωνσταντῖνος Ζηνόβιος καί ὁ Πρόξενος τῆς Ρωσικῆς Ὀμοσπονδίας Δρ. Amin Safiya ἦσαν μεταξύ τῶν παρευρισκομένων εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν, τῇ συμμετοχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐντοπίων καί Χριστιανῶν ἐκ τῶν ὁμόρων πόλεων καί κωμῶν τῆς Γαλιλαίας.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, τονίζων τήν ἀναγκαιότητα διατηρήσεως τῆς συνοχῆς μεταξύ ἀδελφῶν τῆς ἰδίας οἰκογενείας, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ φιλόξενος καί ἀσφαλὴς οἶκος, ὁ συνάγων τοὺς πιστοὺς καί θεμελιῶν αὐτοὺς ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν ἐντολῶν τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀρμονίας, ἰδίᾳ δέ ἀνεφέρθη εἰς τήν διατήρησιν ἀγαστῶν σχέσεων τοῦ κοινωνικοῦ ἵστοῦ τῆς κώμης Κούφρ Σμέα.

Ἐπειτα ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἀκκρης, Ἀρχιμανδρίτης π. Silwanos Hanouneh, προσεφώνησεν εἰς τήν αἵθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ναοῦ, καλωσορίζων τόν Μακαριώτατον καί τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς εἰς τήν κώμην Κούφρ Σμέα, συγχαίρων τήν ἐνορίαν καί ἐκφράζων τήν ἱκανοποίησίν του διὰ τήν συμφιλίωσιν τῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη σήμερον ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς δεκαετίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Σιλουανός ἐπαρουσίασε τόν ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ Kufr Sumei, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε μίαν συγκινητικὴν ὁμιλίαν, ἐκφράζων τήν χαράν αὐτοῦ δι' αὐτὴν τήν ἐκδήλωσιν, καί ψάλλων ἕν ᾧσμα μέ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἀγίου Εὐαγγελίου: «ἵνα πάντες ἔν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἔν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας», (Ἰωάν. 17:21).

Ὅμοίως ὁ κ. Bassam Nasser ἐκαλωσώρισεν ἐνθέρμως τήν Συνοδείαν καί τοὺς παρευρισκόμενους, συγχαίρων τήν ἐνορίαν διὰ τό ἐπίτευγμα τοῦτο, τό ὁποῖον ἐπετεύχθη κατόπιν πολλῆς ἀναμονῆς, εὐχαριστῶν πάντας, ὅσοι εἰργάσθησαν διὰ τήν ὑλοποίησιν τῆς ἐορτῆς ταύτης. Ἐπειτα ὁ κ. Youssef Nasser, ἐσυνέχισε

προσφωνῶν, ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ ἁρμονίας καὶ ἐνότητος, ἐν τοῖς ὁποῖοις ἐστηρίχθησαν διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν σύναξιν ταύτην, δι' εὐχῶν καὶ διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν τοῦ Μακαριωτάτου. Ὁ κ. Youssef Nasser καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ διεδραμάτισαν σημαντικόν ρόλον εἰς τὴν ἐποπτεῖαν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ.

Μετά τὰς προσφωνήσεις ἠκολούθησε τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐνορίας πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ.

Ἡ θερμὴ καὶ χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνέδειξε μίαν ἡνωμένην ἐνορίαν μέ καλοὺς ἐνορίτας, ἀκολουθοῦντας τούς λόγους τοῦ Κυρίου: «Εάν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κἀκεῖ μνησθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου», (Ματθ. 5:23, 24).

Τὸ κήρυγμα τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας καὶ ἡ πρόποσις Αὐτοῦ ἐν τῇ τραπέζῃ παρατίθενται ὡς ἔπεται:

«Ἴδού τι καλόν ἢ τι τερπνόν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό», (Ψαλμ. 132,1), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ Πατρός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ὥραίᾳ ὑμῶν πόλει Κούφρ Σμέα, ἵνα τελέσωμεν τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ οὕτως διαδηλώσωμεν τὴν ἐν τῷ κοινῷ ποτηρίῳ τοῦ τιμίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ ἐνότητα ἡμῶν.

Ποιοῦμεν δέ τοῦτο ἀκούοντες εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους πατρικὴν παράκλησιν τοῦ θεσπεσίου Παύλου λέγοντος: «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης· ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν», (Ἐφ. 4, 1-4).

Ἐξαίρων τὴν ιδέαν τῆς ἐνότητος ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «ὁ θεὸς Πατὴρ καὶ αὐτόν [τόν Χριστόν] ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ» (Ἐφ. 1, 22-23). «Υμεῖς ἐστε Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους», (Α' Κορ. 12,27), «καὶ γάρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν», (Α' Κορ. 12,13) ἐπιστέλλει πρὸς Κορινθίους.

Ἐξ ἄλλου, ἀντιλαμβανόμενος τὸν κίνδυνον καὶ τὸ ἀπροσδόκητον κακόν τῆς διχοστασίας ὁ σοφὸς Παῦλος μετὰ θερμῆς ἀγάπης ἐπαινεῖ καὶ πάλιν τούς Κορινθίους λέγων: «Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτό λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ», (Α' Κορ. 1, 10).

Ὅντως, ἀδελφοί μου, τὰ σχίσματα καὶ αἱ διχόνοιαί διαμελίζουν τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τόπους, δηλονότι τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν κοινότητα εἰς ἀνταγωνιζομένας

ὁμάδας καί διαψεύδουν τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Προσέτι τά σχίσματα καί αἱ διχόνοια ἀντιστρατεύονται τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ δέ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, αἱ ἔριδες καί αἱ διχοστασίαι ἀμαυροῦσιν τήν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας διά τόν Χριστόν, ἀφ' οὗ οἱ Χριστιανοί ἀναγνωρίζονται ὡς μαθηταί Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀγάπην. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις», (Ἰωάν. 13, 35).

Κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ἡ διαίρεσις τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, φανερώνει τά ἔργα τῆς σαρκός, τά ὅποια τροφοδοτοῦν τήν ἀμαρτίαν, (Πρβλ. Γαλ. 5,19). Ἀντιθέτως ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης τῶν πιστευόντων εἰς τόν Χριστόν εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατά τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος», κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος.

«Ἴδού τι καλόν ἢ τι τερπνόν, ἀλλ' ἡ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό», (Ψαλμ. 132,1), λέγει ὁ ψαλμωδός. Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία γενικώτερον καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον εἶναι τό κατοικητήριον τοῦ θεοῦ: «Χαῖρε Σιών ἁγία μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, θεοῦ κατοικητήριον», ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία τοῦ θεοῦ κατοικητήριον, διότι εἰς αὐτήν ἀφ' ἐνός μέν ἐδόθη τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Ἀφ' ἐτέρου δέ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διά τῆς Ἐκκλησίας ἀπολαμβάνομεν «τόν καρπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Γαλ. 5,22) . Διά τοῦτο ὁ μακάριος Παῦλος εἰς τήν πρός Τιμόθεον, τόν μαθητήν αὐτοῦ, ἐπιστολήν αὐτοῦ λέγει: «Ταῦτά σοι γράφω ... ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἡτις ἐστίν Ἐκκλησία θεοῦ ζῶντος, στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», (Α' Τιμ. 3, 14-15).

Καί ἀναλυτικώτερον: Σοῦ γράφω ταῦτα, ἵνα γνωρίζης πῶς πρέπει κανεῖς νά πολιτεύηται καί νά συμπεριφέρηται εἰς τήν οἰκίαν καί τήν οἰκογένειαν τοῦ θεοῦ, δηλαδή εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ζωντανός. Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία ἄλλος στῦλος καί θεμέλιον στερεόν, τό ὅποion ὑποβαστάζει τήν ἀλήθειαν.

Αὐτόν ἀκριβῶς τοῦτον «τόν Οἶκον τοῦ θεοῦ» ἀποτελεῖ καί τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τό εὐλαβές Χριστεπώνυμον αὐτοῦ ποίμνιον, τό ὅποion διαβιοῖ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ. Μέ ἄλλα λόγια, τό Πατριαρχεῖον ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ αὐθεντική τροφός Μητέρα, ἡ ὁποία, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή «ἐκύκλωσε τόν λαόν αὐτῆς καί ἐπαίδευσεν αὐτόν καί διεφύλαξεν αὐτόν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ», (Πρβλ. Δευτερ. 32,10). Ὁ δέ ἀρχηγός καί τελειωτής τῆς πίστεως ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός (Πρβλ. Ἑβρ. 12,2) λέγει: «Τόν ἐρχόμενον πρός με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω», (Ἰωάν. 5,37).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνήχθημεν καί εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν πάντες ἡμεῖς σήμερον ἐν τῇ σεβαστῇ ὑμῶν Κοινότητι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν πρός ἀλλήλους ἀγάπην καί τήν ὁμόνοιαν τῆς «καλῆς ὁμολογίας ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων», (Α' Τιμ. 6,12), τήν ἐνότητα δηλονότι τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τοῦτο μάς καλεῖ καί τό θεόπνευστον παράγγελμα τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου λέγοντος: «νυνί δέ ἀπόθεσθε καί ὑμεῖς τά πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν... μή ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν», (Κολ. 3, 8-10). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἀπώτερος σκοπός τοῦ ἐνδυσσάμενου τόν ἀνακαινούμενον ἄνθρωπον, δηλ. τόν γενόμενον καινούργιον, εἶναι νά προσδεύῃ εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ σώζουσα ἀλήθεια. «Εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ», (Ἰωάν. 18,37), «γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς», (Ἰωάν. 8,32) λέγει Κύριος.

Πῶς ὅμως, ἀδελφοί μου, δυνάμεθα νά εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐντός ἡμῶν, ὅταν ἡμεῖς φέρωμεν εἰς τήν καρδίαν μας τό μῖσος καί τήν κακίαν ἐναντίον τῶν συνανθρώπων μας καί μάλιστα τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας; Διά τοῦτο ὁ Χριστός παραγγέλλει λέγων: «Ὅταν στήκετε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος, ἵνα καί ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τά παραπτώματα ὑμῶν», (Μάρκ. 11,25).

Ὁμολογουμένως ἡ σημερινή λειτουργική σύναξις κλήρου καί λαοῦ καί τῶν τιμίων μελῶν τῆς Κοινότητος ὑμῶν τε καί ἡμῶν ἀποτελεῖ πρᾶξιν καί ἔργον ἱερόν. Καί τοῦτο, διότι, ὡς κηρύττει ὁ Μέγας Παῦλος, «ὁ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος ἔσται τῷ θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις, ἐπειδὴ ὁ ἀληθής καί εἰλικρινής σκοπός ἡμῶν εἶναι ἡ ἐπιδίωξις τῆς εἰρήνης καί τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους», (Πρβλ. Ρωμ. 14, 18-19).

Ἐν κατακλείδι θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν τούς κοπιάσαντας μετά ζήλου διά τήν ἀνέγερσιν τοῦ περικαλλοῦς τούτου ναοῦ, τόν ἐλλογιμώτατον κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ καί τούς υἱοὺς αὐτοῦ, ὡς καί πάντας τούς ἡθικῶς καί ὑλικῶς συνδραμόντας διά τήν εὐπρέπειαν αὐτοῦ. Ἀμήν, ἔτη πολλά καί εἰρηνικά!

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΝ ΤΗ ΤΡΑΠΕΖΗ ΕΙΣ ΚΟΥΦΡ-ΣΜΕΑ

«Γίνεσθε δέ ποιηταί λόγων καί μή μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς», (Ἰακ. 1,22), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἀξιότιμα μέλη τῆς Κοινότητος ἡμῶν ἐν Κούφρ Σμέα,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ θεῷ ἐπὶ τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ συνάξει κλήρου καί λαοῦ σήμερον ἐν τῇ πολυπολιτισμικῇ πόλει ὑμῶν.

Ὁ σκοπός τῆς θείας Εὐχαριστιακῆς συνάξεως, τήν ὁποίαν ἐτελέσαμεν ἐν τῷ ἱερῷ καί ἀναιμάκτῳ θυσιαστηρίῳ ἦτο καί εἶναι ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: «Ἐντολήν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καί ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», (Ἰωάν. 13,34)· καί: «εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν, μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδέ δειλιάτω», (Ἰωάν 14,27).

Ἡ ἔλλειψις καί ἡ ἀπουσία τῆς κατὰ θεόν καί οὐχί κατὰ κόσμον ἀγάπης καί εἰρήνης εἶναι τά οὐσιαστικά αἵτια τῶν διχοστασιῶν, τῶν ἐρίδων (Γαλ. 5,20) καί τῶν πολέμων. (Ἰακ. 4,1).

Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολή τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὔσης τό θεανθρώπινον Σῶμα Αὐτοῦ, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν Εὐαγγελισμόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι [ἐντολαί] ἀποτελοῦν τάς προϋποθέσεις τῆς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἐνότητος. «Οὐδέν οὕτω παροξύνει τόν θεόν ὥς τό Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι. Ἀνήρ δέ τις ἅγιος ἔφησεν: οὐδέ μάρτυρος αἷμα ταύτην τήν ἁμαρτίαν δύνασθαι ἐξαλείφειν», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ὅσάκις συμμετέχομεν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, συμμετέχομεν εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διό καί ἡμεῖς καλούμεθα ἵνα καταγγείλωμεν τό χαρμόσυνον τοῦτο γεγονός μετά του ὕμνωδοῦ λέγοντες καί βοῶντες:

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτύξωμεθα. Εἵπωμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὕτω βοήσωμεν· Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζώην χαρισάμενος».

Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά!»

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τετάρτην, 11^η/24^η Ἰανουαρίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν ἰδρυθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καί τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱεράν Μονήν τήν κειμένην εἰς τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων χιλιομέτρων ἀπό τῆς Βηθλεέμ καί ἀπό τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σάββα.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκεται ὅτι ὁ ὁσιος Θεοδόσιος προσῆλθεν ἀπό τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μωγαρισσοῦ τῆς Καππαδοκίας εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν τό ἔτος 451.

Ἐπίσης ὅτι ἀρχικῶς ἡσκήθη εἰς τήν πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων Ἱεράν Μονήν τῆς Ἰκελίας καί ἀργότερον ἐμόνασεν ἐν ἄκρᾳ ἀσκήσει εἰς τήν ἔρημον, εἰς τήν ὁποίαν καί τό σπήλαιον, εἰς τό ὁποῖον διενυκτέρευσαν οἱ Μάγοι, «ἐπιστρέψαντες δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τήν πατρίδα αὐτῶν». Ἐνταῦθα διά προσευχῆς καί ταπεινώσεως ἐδέχθη ἔλλαμψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὥστε καθωδήγησε πλῆθος μοναχῶν εἰς τήν ἐν Χριστῷ ζωήν, οἱ ὁποῖοι καί παρεκάλεσαν αὐτόν καί ἵδρυσε τήν Μονήν ταύτην ὡς Κοινόβιον, ἥτοι ὡς Μονήν, εἰς τήν ὁποίαν ἡσκοῦντο ἐν ὑπομονῇ καί κοινῇ ζωῇ καί ὑπακοῇ οἱ ἀρχάριοι μοναχοί, ἄχρις οὔ ἀναδειχθῶσιν ἄξιοι διά μοναχικήν ζωήν εἰς Λαύραν.

Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ οἱ μοναχοί ἐξήσκουν ἐργόχειρον δι' οὗ ἐπήρκουν εἰς τάς ἀνάγκας πτωχῶν καί ἐνδεῶν. Ἦτο ὁρος εἰσόδου εἰς τήν Μονήν τό «μηδεὶς ράθυμος

είσσιτω ἐν αὐτῇ». Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην ἦσαν περί τούς 400 μοναχοὺς καί ἐν αὐτῇ ὡσαύτως ἡσκήθησαν ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος καί ὁ Ἅγιος Μόδεστος Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων. Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος διωρίσθη ὡς ἑξαρχος τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Σάββας ὡς ἀρχηγός τοῦ Λαυρεωτικοῦ βίου.

Μετά τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὁμοπατρίου αὐτοῦ, ἀνεδείχθησαν πρόμαχοι τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 451, τῆς ἐν Χριστῷ δηλονότι τῷ Θεῷ μιᾷ ὑποστάσεως καί δύο φύσεων.

Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ, ἐν ᾗ καί ὁ τάφος αὐτοῦ, ἐτέλεσεν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰγνατίου, Νεκταρίου καί Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεγάρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί Ἱερέων τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί Χωρίου τῶν Ποιμένων, ψάλλοντος τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν ἐλληνιστί δεξιὰ καί τοῦ ψάλλοντος εἰς τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ τοῦ κ. Ἡλίας ἀραβιστί, ἐν παρουσίᾳ ὀλίγων μόνον πιστῶν, λόγῳ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν Θεῖον λόγον, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«θείας αἵρων σου χειῖρας πρὸς ὕψος, στῦλος Ὅσιε φωσφόρος ὥφθης, τῶν προσευχῶν ἐν ταῖς ἀκτῖσι λαμπόμενος· πρὸς οὐρανόν γάρ πτερώσας διάνοιαν, καί τῶν ἀρρήτων γενόμενος μέτοχος, ὅλος ἦστραψας, Χριστόν τόν Θεόν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐπιφανεῖς ἡμῖν Χριστός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα τό σπήλαιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμεινεν ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος καί ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα περίπυστος Μονή, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ἐν δέ τῇ Μονῇ ταύτῃ ὁ Ἀββᾶς Θεοδόσιος «...εὐδοκίᾳ γάρ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί συνεργίᾳ τοῦ Χριστοῦ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Κοινόβιον μέγα τε καί πολυάνθρωπον αὐτόθι συνεστήσατο πάντων ὑπερέχον καί προκαθεζόμενον τῶν ἐν πάσῃ Παλαιστίνῃ κοινοβίων», λέγει ὁ βιογράφος αὐτοῦ Πρεσβύτερος Κύριλλος Σκυθοπολίτης.

Ὁ ἐκ τῆς τῶν Καππαδοκῶν χώρας καί ἀπὸ κώμης Μωγαριασοῦ παραγενόμενος εἰς τούς Ἁγίους Τόπους ἀξιωμακάριστος Θεοδόσιος, ἀνεδείχθη «τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καί τῆς ἐρήμου τό καύχημα καί τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ στρατηγός καί ὑπέρμαχος καί τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος ὁ ὁδηγός καί προστάτης», κατὰ τόν ἀξιόπιστον βιογράφων αὐτοῦ.

Τά ἀνωτέρω ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τοῦ κλίναντος, κορυφὴν τῷ Προδρόμῳ μιμούμενος, Χριστοῦ τό ὑπήκοον, καί τὴν ἀρίστην ταπείνωσιν, Πάτερ

θεοδόσιε, πρὸς ἀρετῶν ἀνηνέχθης πύργον ἄσειστον». «Τῇ Παρθένῳ καὶ Μητρὶ λειτουργήσας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ, τὴν ἀκαταμάχητον, χάριν ἐδέξω τοῦ Πνεύματος, Πάτερ θεοδόσιε, καὶ δυσμενεῖς ἀοράτους καταβέβληκας». Ὅντως, ὁ θεοπέσιος θεοδόσιος «πρὸς ἀρετῶν ἀνηνέχθη πύργον ἄσειστον» καὶ «τὴν ἀκαταμάχητον χάριν ἐδέξατο τοῦ Πνεύματος»· καὶ τοῦτο διότι «ἐγίνωσκεν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν», (Πρβλ. Ἑβρ. 10,34). Ἡ δὲ ὁδὸς καὶ ὁ τρόπος τοῦ πατρὸς ἡμῶν θεοδοσίου εἰς «τὴν κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν», ἦτο ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ ὑπακοή αὐτοῦ κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ θεοῦ Πατρὸς Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος, «καίπερ ὢν υἱός, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν, καὶ τελειωθείς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου», (Ἑβρ. 5, 8-9), ὡς κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐξ ἴσου καὶ πρόθυμος διάθεσις αὐτοῦ. «Ἄλλ' οὐχ ἱκανόν (=ἐπαρκές) ἡ διάθεσις, ὥσπερ οὐδέ ἡμῖν, εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν πραγμάτων χωρήσαιμεν (=ἐφαρμόσωμεν)· ἔργον γάρ ἀπόδειξις διαθέσεως», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Ἡ ἐν τῇ πράξει ἐνεργουμένη ὑπακοή ἀποτελεῖ πράγματι ἀπόδειξιν διαθέσεως, διότι αὕτη ἡ ὑπακοή, διακρίνεται εἰς δουλείαν τῆς ἀμαρτίας τῆς ἐπὶ θάνατον ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τῆς εἰς δικαιοσύνην, τοὔτέστιν τῆς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ χειραγωγούσης, λέγει ὁ Μέγας Φώτιος, ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: «οὐκ οἶδατε ὅτι ὧ παραστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ὧ ὑπακούετε, ἥτοι ἀμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;» (Ρωμ. 6,16).

Τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείχθη ἄξιος δοῦλος καὶ ἐργάτης ὁ θεόφρων Πατὴρ ἡμῶν θεοδόσιος διὰ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ κοινοβιακοῦ τρόπου τῶν μοναστῶν. Καὶ τοῦτο διότι ὁ ὅσιος θεοδόσιος δέν ἐζήτει μόνον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέωσιν, ἀλλὰ ὅλων ὧσων κατέφευγον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν ἐνταῦθα μάνδραν. «Εἰς τοῦτο ἡμᾶς πεποίηκεν ὁ θεός, ἵνα γενώμεθα θείας κοινωνοὶ φύσεως καὶ τῆς Αὐτοῦ ἀϊδιότητος μέτοχοι καὶ φανῶμεν Αὐτῷ ὅμοιοι κατὰ τὴν ἐκ χάριτος θέωσιν», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής.

Ἡ δὲ «ἐκ τῆς θείας χάριτος θέωσις» δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν δωρεάν ἢ καλλίτερον εἶπεῖν τὴν μέθεξιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ «ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι», (Λουκ. 14, 17): «Ἡτοίμασε γάρ τοις ἐπὶ γῆς ὁ θεός καὶ Πατὴρ ἐν Χριστῷ τὰ δι' αὐτοῦ τῷ κόσμῳ δεδωρημένα ἀγαθὰ, ἀμαρτιῶν ἀπόθεσιν, Πνεύματος Ἁγίου μέθεξιν υἱοθεσίας λαμπρότητα, βασιλείαν οὐρανῶν». Τὰ πνευματικὰ ταῦτα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ὁ θεός ἡτοίμασε διὰ τοῖς ἐπὶ γῆς δηλαδή δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπέτυχεν ὁ Ὅσιος θεοδόσιος. Αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ καλεῖται καὶ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ πᾶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν θεόν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας αὐτοῦ.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ ἀγαπῶν κατὰ ἀλήθειαν τὸν θεόν, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει φθάσει εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς πνευματικῆς τελειότητος, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδέ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων...ἀλλά... «ἃ ἡτοίμασεν ὁ θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. 2,9). Διό καὶ ὁ ψαλμωδὸς ἱκετεύει τὸν θεόν λέγων: «ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτὰ με ὠδήγησαν καὶ ἡγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου»,

(Ψαλμ. 42, 3).

Τό θεϊόν τοῦτο φῶς, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐξαπέστειλεν ὁ θεός Πατήρ ἐπὶ τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν μονογενῆ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν εἵδει περιστερᾶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ κατὰ τό βάπτισμα Αὐτοῦ ὑπό Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, διὰ τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. «Ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ὁ δέ ὑμνωδός βοᾷ καί λέγει: «Σήμερον ὁ Χριστός ἐν Ἰορδάνῃ ἦλθε βαπτισθῆναι. Σήμερον Ἰωάννης ἄπτεται κορυφῆς τοῦ Δεσπότου». Τό ἐξαίσιον καί παράδοξον τοῦτο μυστήριον ἐκήρυξε καί ὡμολόγησεν ὁ θεηγόρος θεοδόσιος, ὡς λέγει καί πάλιν ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Ὁ καθαίρων τόν κόσμον βαπτίζεται, δι' ἐμέ βροτός, ὁ θεός κατ' ἐμέ γεγονώς, ὃν ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, θεοδόσιε μάκαρ ἐκήρυξας...» καί «...τῶν σῶν μεμνημένοι, διδαγμάτων θεοδόσιε, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις εἰδότες, τάς φυσικάς, καί τάς ἐνεργείας, καί τά αὐτεξούσια, ἐν θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἱκετεύσωμεν τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν θεοδόσιον μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα πρεσβεύωσιν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ εἰρήνης ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καί ὑπέρ καταπαύσεως τοῦ πυρός ἐν τῇ ζώνῃ τῆς δοκιμαζομένης Γάζης. Μετά δέ τοῦ θείου Παύλου εἴπωμεν: «Ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τήν ἀσέβειαν καί τάς κοσμικάς ἐπιθυμίας σωφρόνως καί δικαίως καί εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τήν μακαρίαν ἐλπίδα καί ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Τίτ. 2, 11-13). Ἀμήν ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ὑπερεννενηκοντούτης δραστήριος καί φιλόπονος, φίλεργος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερόθεος παρέθεσε κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τόν Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ.

Αὐτόν ἡυλόγησεν ὁ Μακαριώτατος, εὐχόμενος αὐτῷ μακροήμερευσιν, διὰ νά συνεχίζη τήν ἡρωϊκὴν διακονίαν αὐτοῦ εἰς τήν Μονήν, ἐν τῇ ὁποῖα διηκόνησεν ὑπέρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Κυριακὴν, 8^η /21^η Ἰανουαρίου 2024 ἑωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ -Wadi Qelt, τῆς κειμένης εἰς τήν ἔρημον τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, κατερχομένου πρὸς τήν Ἱερὴν καί τήν Νεκρὰν θάλασσαν.

Κατὰ τήν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς διακριθέντας εἰς τήν Μονήν ταύτην ὡς ἰδρυτάς, Ἰωάννην Μητροπολίτην Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, τόν

ἐγκαταλείψαντα τὰς ποιμαντικές μερίμνας τῆς Ἐπισκοπείας καί ἐλθόντα καί ἀσκηθέντα εἰς τὴν Μονὴν ταύτην. Τιμᾶ ἐπίσης καί Γεώργιον τὸν Ἐπίσκοπον, ἐλθόντα ἐκ Κύπρου καί ἀνακαινίσαντα τὴν Μονὴν ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614.

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ποιεῖται ὡσαύτως μνηεῖον καί τοῦ Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐλθόντος ἐκ Ρουμανίας καί ἀσκηθέντος εἰς τὴν Μονὴν καί καταταχθέντος εἰς τὸ Ἀγιολόγιον ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τὸ ἔτος 2015 καί ἐορτάζοντος τὴν 28^η Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Μετ' αὐτῶν μνημονεύει καί τοῦ ἡγουμένου Ἀντωνίου τελειωθέντος, ἐν ᾧ ἀνεκαίνιζε τὸν Νάρθηκα τῆς Μονῆς τὸ ἔτος 1993.

Ὡσαύτως ἐνθυμεῖται καί τὸν ἡγούμενον Γερμανὸν ἀδίκως δολοφονηθέντα τὸ ἔτος 2001.

Διὰ τὴν ἐορτὴν προσῆλθεν ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προϋπαντηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, ὃς καί προσεφώνησεν Αὐτόν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα μετὰ τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Συνεκεντρώθημεν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅπως ἐορτάσωμεν τὴν ἐτήσιον μνήμην τῶν Κτιτόρων τῆς ἱστορικῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, Ἀγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου.

Συνεκεντρώθημεν ἐν μέσῳ πολέμων καί ἀναταραχῶν, ἐν μέσῳ ἀβεβαιότητος, θλίψεως καί πόνου. Πόνου, τὸν ὁποῖον καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης ἐβίωσε εἰς τὸν μέγιστον βαθμόν κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν ἐν ἔτει 614 μ.Χ.

Ὡς ὑπὸ τοῦ βίου του γνωρίζομεν, ὁραματισθεὶς καί προγνώρισας τὴν εἰσβολὴν καί τὴν ἐπακολουθήσασαν σφαγὴν, ὁ Ἅγιος θρηνοῦσε, ὠδυρόταν καί ἔκλαιε γοερῶς «διὰ τὴν χυδαιότητα τοῦ λαοῦ ἢ καλύτερα τὴν ἀφροσύνην καί τὴν ἀσέβειαν». Ἐξερχόμενος τοῦ κελλίου του, ἐκάθητο ἐπὶ πέτραις ὑπὸ τὸν ἥλιον (διὰ τὴν μεγάλην ἰσχύνην τοῦ σαρκίου) καί παρακαλοῦσε ἱκετεύων τὸν θεόν, λέγων: «Δέσποτα, ὁ θεὸς τῶν οἰκτιρμῶν καί Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ θέλων πάντα σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ... ἄρον τὴν ράβδον Σου καί παιδαγωγῆσον τὸν λαόν τοῦτον, ὅτι ἐν ἀγνωσίᾳ πορεύεται»...

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Προσευχόμενοι ἅπαντες, προσευχῇ ἐνθέρμῳ ἅμα τε ἐλπίδι ζώσῃ εἰς τὸν Μεσσίαν καί Λυτρωτὴν, Κύριον Ἰησοῦν καί ἐπικαλούμενοι τὴν ἰσχυρὰν πρεσβείαν τῶν Ἀγίων Χοζεβιτῶν, δεῦτε ἄρξωμεν τῆς πανηγύρεως...»

Ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς ὁλονυκτίου λειτουργίας, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Χρυσογόνου καί π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου καί ψαλλόντων τοῦ κ. Σταύρου Χρήστου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου, κ. Σταύρου Ἰωάννου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Τριπόλεως, τοῦ κ. Σταύρου Πέτρου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Καλαμάτας, κ. Θεοτοκάτου Νικολάου, Λαμπαδαρίου τοῦ

Ἰεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Δήμου Ἀγίας Παρασκευῆς καί κ. Κάμτσιου Ἡλία, Ἀ΄ Ψάλτου τοῦ παρεκκλησίου Ἀγίων Ἀποστόλων ἐνορίας Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου καί προσευχομένων ὀλίγων μόνον μοναχῶν καί λαϊκῶν, λόγω τῶν ἐμποδίων τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν θεόν τὸν ζῶντα, πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ θεοῦ;», ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός, (Ψαλμ. 41,3).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ θεία Χάρις τοῦ περιβάλλοντος τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις καί τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα περιβληθέντος καί τὴν τοῦ κόσμου αἶροντος τὴν ἁμαρτίαν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ δηλονότι ταύτῃ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν πάνσεπτον μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐπονομασθέντος Χοζεβίτου.

Ὁ ἀοίδιμος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφήσας τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ γενέτειραν, τὰ Λεύκαρα τῆς Νήσου Κύπρου καί ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἀρχὰς 7^{ου} μ.Χ. αἰῶνος, διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κατέφυγεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου ἰδρυθεῖσαν μονήν (Λαύραν) τοῦ Χοζεβᾶ κατὰ τὸν 5^{ον} αἰῶνα μ.Χ.

Ὡς ἄλλη διψῶσα ἔλαφος προσέτρεξεν ὁ μακάριος Γεώργιος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων (Ψαλμ. 11,2), τοὔτέστιν εἰς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, τὸν Χριστόν, ἵνα ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ Πατρός, ὁ Ὁποῖος εἶναι φῶς ἀπρόσιτον, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμωδός λέγων: «ὅτι παρὰ σοί πηγὴ ζωῆς ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς», (Ψαλμ. 35,10). Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγων: «ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ», (Ἰωάν. 12,46).

Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακὸν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Φῶς οὖν Ἐαυτὸν (τὸν Χριστόν) ὑπάρχειν ὁμολογῶν, θεὸν ὄντα κατὰ φύσιν, ἀποδεικνύει μόνῳ γάρ τῇ φύσει θεῷ πρέπει τό οὕτω καλεῖσθαι» [ὁμολογῶν ὁ Χριστός ὅτι ὁ ἑαυτός Του εἶναι φῶς, ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι θεός κατὰ φύσιν ἐφ' ὅσον μόνον εἰς τὸν κατὰ φύσιν θεὸν ἀρμόζει νὰ καλῆται οὕτως] Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδὴ γάρ ὁ [θεός] Πατήρ τούτῳ καλεῖται πανταχοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ καί ἐν τῇ Καινῇ, καί αὐτῷ κέχρηται τῷ ὀνόματι· διὰ τοῦτο καί Παῦλος ἀπαύγασμα αὐτόν καλεῖ (τὸν Χριστόν). Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ θείου Παύλου κηρύττοντος: «πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάσαι ὁ θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ», (Ἐβρ. 1, 1-3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Υἱός τοῦ θεοῦ, ὁ Χριστός, «ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ» εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγων: «Καί ἡμεῖς τεθεάμεθα καί μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατήρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου· ὃς ἂν ὁμολογήσῃ

ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτός ἐν τῷ Θεῷ», (Α΄ Ἰωάν. 4, 14-15).

Τό θεῖον τοῦτο φῶς, τοὔτέστιν τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν ἐπεζήτει ἡ ψυχὴ τοῦ Γεωργίου διὰ τοῦ ἐμφυτευθέντος ἐν αὐτῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἀκούουσα εἰς τὸ παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου λέγοντος: «ἀποθέμενοι πᾶσαν ρυπαρίαν καὶ περισσεῖαν κακίας ἐν πραύτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν», (Ἰακ. 1,21). Ὁ τρόπος δέ τῆς σωτηρίας ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς γνώσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἡ ὁποία γνώσις ἀποτελεῖ τὴν τροφήν τῆς πίστεως, ὡς παραγγέλλει ὁ σοφὸς Παῦλος τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ: «ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Β΄ Τιμ. 3,15). Ἐπὶ πλέον δέ ἡ πίστις πρέπει νὰ καρποφορῇ μέ καλὰ ἔργα, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος: «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχῃ; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (Ἰακ. 2,14).

Ἀκούων καὶ πάλιν εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ μακαρίου Παύλου: «μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ Θεὸς γάρ ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τό θέλειν καὶ τό ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας», (Φιλιπ. 2, 12-13), ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐπιλέγει πρὸς τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν, τὸν τόπον τῆς ἐρήμου ἀφ' ἑτέρου δέ, τὴν ὁδὸν τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν ἀδιάκοπον ἄσκησιν τῶν ἀρετῶν τῆς σωτηρίας. «Ἡμεῖς δέ», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας» (Α΄ Θεσ. 5,8). Τοῦτο διατυπώνει καὶ ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὗρεν ἡ μονὴ τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καὶ ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος ὁσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε· διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὦντως ὁ Θεσπέσιος Γεώργιος ἀνεδείχθη κανὼν καὶ ἀκριβέστατον παράδειγμα θεωρίας καὶ πράξεως ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ προαγουσῶν, κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον Ἐδέσσης, «εἰς τὴν τῆς Θεώσεως ἀκροτάτην κατάστασιν», τὴν ἀνάβασιν δηλονότι πρὸς τὸ ἄδυτον φῶς, ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδὸς τοῦ Γεωργίου: «Ἦρθης πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους τοῦ βίου ρυσθείς, καὶ τῷ παντοκράτορι, καὶ τρισηλίῳ Φωτὶ παρίστασαι, μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, καὶ τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς, πεμπομένης, λάμπειας Μακάριε, καὶ ἡμᾶς φρυκτωρεῖς τοὺς ὑμνοῦντας σε».

Σημειωτέον ὅτι ὁ Θεός, κατὰ τὸν μὲν ψαλμωδὸν περιβάλλεται ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ ἐνδύματα φωτός, «ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. 103,2). Κατὰ δέ τὸν θεῖον Παῦλον ὁ Θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται» (Α΄ Τιμ. 6,16). Διό καὶ ὁ ὑμνωδὸς τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου λέγει: «Καὶ τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς πεμπομένης λάμπειας, μακάριε».

Εἰς τὸν Συναξαριστὴν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέγει: «φθάσας λοιπὸν ὁ τρισόλβιος Γεώργιος εἰς τό ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ἐφάνη γεμᾶτος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐξεδήμησε γάρ πρὸς τὸν ποθούμενον Θεόν, διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ καθαρώτερον καὶ ἐναργέστερον σὺν τοῖς Ἀγγέλοις τὴν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκπεμπομένην ἑλλαμψιν καὶ μακαριότητα. Ἡ ἑλλαμψις δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ φωτός, τὴν ὁποίαν ἑλλαμψιν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ πᾶς ὁ φέρων τὴν κατὰ τό ἅγιον αὐτοῦ βάπτισμα, σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ φανερωθέντος ἐν εἶδει περισσευῶς. «Μέγα καὶ φοβερόν μυστήριον τελεῖται! Δεσπότης γάρ τῶν ὅλων, βροτῶν εἰς ρύσιν

πάντων, χειρί δούλου βαπτίζεται», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ μεγάλου καί φοβεροῦ τούτου μυστηρίου, τῆς εὐσεβείας δηλονότι, ἐγένετο κῆρυξ καί Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής ὁ ἔνδοξος Γεώργιος. Διό μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγομεν: «Ὡφθη ὁ ἀπλοῦς τῇ θείᾳ φύσει, ἐκ σοῦ θεομητορ ὄντως σύνθετος, ἔλεος δι' ἄφατον, τῇ αὐτοῦ θεότητι, σάρκα τὴν ἐξ αἱμάτων σου ὑποστησάμενος· διό σέ θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας»· αἰτούμενοι ταῖς παρὰ σοῦ πρεσβείαις σύν ταῖς ἱκεσίαις τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τοῦ ἀναδιοργανωτοῦ καί ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Περματζῆ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΕΝΙΩΝ

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 7^{ης} / 20^{ης} Ἰανουαρίου 2024, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ ἀντιπροσωπείας Ἀγιοταφίτων Πατέρων, ἐπεσκέφθη τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Ἀρμενίων εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν εὐχῶν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων αὐτῶν. Ἡ ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου εἶχεν ὡς ἔπεται ἀγγλιστί:

“Your Beatitude, dear Archbishop Nourhan,
Your Eminences,
Your Graces,
Beloved Members of our Respective Brotherhoods,
Dear Fathers,

Christ is born!
Glorify him!

We greet you warmly, Your Beatitude, and the members of your Brotherhood, as you celebrate the Feast of the Nativity of the Divine Logos in the Church of the Nativity. This is a time of deep joy, and we recall the words of the hymnographer:

O Bethlehem, receive the Mother of God:
for she has come to you to give birth to the Light that never sets.
Let everything that has breath praise the Maker of all.
(From Mattins of the Forefeast of the Nativity)

As we keep the Christmas feast of joy, hope, and light in this time of

darkness in our region and in our world, we must not refrain from appropriate rejoicing. For the Light that the darkness can never overcome has come into the world (cf. Jn 1:5), and this great feast renews our faith and trust in the God who comes to share our humanity in all its fullness.

Our spiritual mission that has been entrusted to us by Divine providence is to remain focussed always on this message of hope, especially when hope seems elusive. There is no doubt that at this present time in human history the human family is facing some of its greatest challenges, and our region is no exception. For we are under particular pressure here in the Holy Land, where so many innocent victims suffer and where so many are displaced from their homes and their lands. As we are fully aware, the Christian community is also confronted by the impact of the conflict, and there has never been a time when our shared commitment to our spiritual mission here has been more urgent.

Just as we are keeping the Christmas feast, which is the feast of God's solidarity with us, we wish to take this opportunity to express our solidarity as well with you and your community in the face of the pressures you are bearing. The situation that you face is not simply an issue for the Armenian community alone; indeed it is an issue for the whole Christian community. We recall the words of Saint Paul, If one member suffers, all suffer together with it; if one member is honored, all rejoice together with it (1 Cor. 12:26). We are committed to remain united in our resolve to defend the integrity of the Christian character of Jerusalem and the Holy Land.

We assure you, Your Beatitude, of our firm support in your endeavours to protect the patrimony of the Armenian patriarchate. As Saint Paul encourages us, we are to bear one another's burdens, and in this way...fulfill the law of Christ (Gal. 6:2). We are deeply concerned at the ongoing harassment that the Armenian community is experiencing in the matter of the Cow's Garden, and we pray for a swift resolution to these problems and the restoration of normal life for the Armenian community.

On this occasion we would like to offer our congratulations for your newly ordained bishops, and we also wish to express once again our condolences at the recent passing away of the late Archbishop Aris, who was a faithful servant of the Armenian Church and of the Christian community of the Holy Land. May his memory be eternal.

In this difficult season for the world and for our region, we must renew our resolve not to let anything distract us from our pastoral and spiritual mission to guard and protect the Holy Places and to serve and support the Christian presence here. Nothing is more important than this. We are to be vigilant for those who cause divisions among us and put obstacles in our way that are contrary to the Gospel (cf. Rom. 16:17). Let this be our special care so that we may always join our efforts and maintain our united front against those who wish to rend the multi-cultural, multi-ethnic, and multi-religious fabric of our society.

In this blessed season of the Prince of Peace, we renew our appeal for peace and for a humanitarian ceasefire so that the innocent victims of the present

conflict may receive the essential help and care that they so desperately need. And we encourage the authorities of our region and of the world to do all in their power to bring a swift end to this conflict, prevent any escalation, and engage in a process of dialogue that will lead to lasting and robust peace and security for all our peoples.

As we keep this holy season, Your Beatitude, we pray that the Light that shines from the Holy Grotto of Bethlehem will illumine the darkness of this present time, and enlighten the hearts and minds of all to seek peace and pursue it (Ps. 34:14).

Christ is born!
Glorify him!"

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΚΟΠΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας, 17:00μ.μ. ὥραν τῆς 31^{ης} Δεκεμβρίου 2023/ 13^{ης} Ἰανουαρίου 2024, τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους 2023 (π. ἡ) ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου τό ἔθιμον τελετῆς τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας, τῆς πίττας τὴν ὁποῖαν ἡ παράδοσις συνδέει μέ τὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Προσκεκλημένοι εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ἦσαν ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημήτριος Ἀγγελοσόπουλος, ἡ Πρόξενος κ. Μάντικα Ἄννα καὶ συνεργάται αὐτῶν καὶ Ἀγιοταφῖται Πατέρες καὶ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας καὶ τοῦ Ἀραβοφώνου ἡμῶν ποιμνίου.

Ἐν ἀρχῇ ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Εἶπε δέ (ὁ Κύριος) πρὸς (τούς μαθητάς Αὐτοῦ)· οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς, οὗς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ», (Πρξ. 1,7).

" Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ὁ τῇ ἀρρήτῳ σοφίᾳ συστησάμενος τὰ πάντα Θεὸς Λόγος καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τό εἶναι παραγαγών, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα ἀφ' ἐνός μὲν εὐχαριστήσωμεν αὐτῷ τῷ Θεῷ Λόγῳ, ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ νέου ἔτους τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου τιμήσωμεν τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τοῦ Μεγάλου διὰ τοῦ καθιερωμένου ἐθίμου τῆς κοπῆς τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Βασιλόπιττας.

Ὁ προσδιορισμός τῆς ἐννοίας τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου καί τῆς ἐναλλαγῆς αὐτοῦ εἰς παρελθόν, παρόν καί μέλλον, εἰς ἐξερχόμενον καί εἰσερχόμενον, παλαιόν καί νέον ἐκ μέρους τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως τῶν ἐθνικῶν εἰδωλολατρῶν καί τῶν φιλοσόφων γενικώτερον παραμένει ἀτελής, ἂν ὅχι παντελῶς ἀδύνατος.

Τοῦναντίον ὁ προσδιορισμός τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου καθίσταται δυνατός διά τῆς ἐν τῷ κόσμῳ παρουσίας τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας σαρκωθέντος καί ἐνανθρωπήσαντος θεοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου Καίσαρος Αὐγούστου καί τοῦ ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου, εἰς πόλιν Δαυίδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (πρβλ. Λουκ. 2,1-5).

Ὁ ἔγκριτος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, σχολιάζων τοὺς Κυριακοὺς λόγους πρὸς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ: «οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους καὶ καιροὺς οὗς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πρξ. 1,7), λέγει, «οὐ περιεργάζεσθαι χρῆναι τὰ λίαν ἀπόρρητα καί ἐν θεῷ κεκρυμμένα, διὰ τούτων ἐδίδασκε ὁ Κύριος».

Ὦντως ἡ θεώρησις τοῦ χρόνου ὡς παρελθόντος, παρόντος καί μέλλοντος ἀποτελεῖ λόγον ἀνερμήνευτον καί ἀκατάληπτον, ἀπόρρητον καί ἐν θεῷ κεκρυμμένον. Καί τοῦτο, διότι κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, «ὁ θεὸς ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι παράγει καί δημιουργεῖ τὰ σύμπαντα, ἀόρατά τε καί ὀρατά, καί τὸν ἐξ ὀρατοῦ καί ἀόρατου συγκείμενον ἄνθρωπον». Κατὰ δέ τὸν θεῖον Παῦλον, «ὁ θεός ... ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν», (Ἐβρ. 1,1-2).

Σχολιάζων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου ὁ θεοδῶρητος Κύρου λέγει: «ὁ γὰρ αἰὼν οὐκ οὐσία τίς ἐστὶ, ἀλλ' ἀνυπόστατον χρῆμα συμπαρομαρτοῦν τοῖς γεννητῇ ἔχουσι φύσιν ... Αἰὼν ἐστὶ τό τῇ κτιστῇ φύσει παρεζευγμένον διάστημα. Τῶν αἰώνων δέ ποιητὴν εἶρηκε τὸν Υἱόν, αἰδίων αὐτόν εἶναι διδάσκων καί παιδεύων ἡμᾶς, ὡς αἰεὶ ἦν παντός οὐτινοσοῦν ὑπερκείμενος χρονικοῦ διαστήματος. Οὕτω περὶ τοῦ θεοῦ Πατρός ἡ Παλαιὰ Γραφή λέγει: “ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, ἀντὶ τοῦ αἰεὶ ὢν». [Καί ἀπλούστερον, «ὁ αἰὼν δέν εἶναι κάποια οὐσία ἀλλὰ πρᾶγμα ἀνυπόστατον, τό ὁποῖον συνοδεύει τὰ ὄντα τὰ ἔχοντα κτιστὴν φύσιν ... Αἰὼν εἶναι τό διάστημα, τό ὁποῖον εἶναι συνδεδεμένον μέ τὴν κτιστὴν φύσιν. Ἡ Γραφή εἶπε τὸν Υἱόν (τοῦ θεοῦ) ποιητὴν τῶν αἰώνων. Αὐτός εἶναι αἰδῖος διδάσκων ἡμᾶς ὅτι ἦταν πάντοτε ὑπερκείμενος παντός χρονικοῦ διαστήματος».]

Κατὰ δέ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὁ χρόνος εἶναι σύμφυτος μέ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. «Ὅτε δέ ἔδει λοιπόν καί τὸν κόσμον τοῦτον ἐπεισαχθῆναι τοῖς οὕσι ... συμφυῆς ἄρα τῷ κόσμῳ καί τοῖς ἐν αὐτῷ ... ἡ τοῦ χρόνου διέξοδος ὑπέστη, ἐπειγομένη αἰεὶ καί παραρρέουσα καί μηδαμοῦ παυομένη τοῦ δρόμου ἢ οὐχί τοιοῦτος ὁ χρόνος, οὗ τό μέν παρελθόν ἠφανίσθη, τό δέ μέλλον οὕπω παρέστη, τό δέ παρόν πρὶν γνωσθῆναι διαδιδράσκει τὴν αἴσθησιν;» [Καί ἀπλούστερον· καί ὅταν πλέον ἦλθεν ἡ ὥρα νά εἰσαχθῇ εἰς τὰ ὄντα καί ὁ κόσμος αὐτός ... τότε ἐκτίσθη ὡς βάσις ἡ ροή τοῦ χρόνου σύμφυτος μέ τὸν κόσμον ... μία ροή πού συνεχῶς ἐπείγεται καί τρέχει παραπλεύρως πρὸς αὐτά, καί πουθενά δέν τερματίζει τὸν δρόμο τῆς. Ἡ μήπως ὁ χρόνος δέν εἶναι κάτι, τοῦ ὁποῖου τό μέν παρελθόν ἐξηφανίσθη, τό δέ μέλλον ἀκόμη δέν ἐνεφανίσθη, τό δέ παρόν, πρὶν καλά-καλά γίνῃ ἀντιληπτόν, διαφεύγει ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια τῆς αἰσθήσεως;»]

Ἀκολουθῶν τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει ὅτι ὁ αἰὼν

εἶναι αὐτό πού ἐκτεινόταν μαζί μέ τά αἰδία (ὄντα) σάν κάποια χρονική κίνησις καί σάν κάποιο διάστημα. «Αἰών οὐκ ἦν μετρητός, ἀλλά τό συμπαρεκτεινόμενον τοῖς αἰδίοις οἷόν τι χρονικόν κίνημα καί διάστημα· καί κατά τοῦτο εἰς αἰών ἐστί, καθ' ὃ λέγεται ὁ θεός αἰώνιος, ἀλλά καί προαιώνιος... Θεοῦ δέ εἰπὼν δῆλον, ὅτι τοῦ Πατέρα λέγω καί τόν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καί τό Πνεῦμα Αὐτοῦ τό Πανάγιον, τόν ἕνα θεόν ἡμῶν».

Αὐτός ὁ θεός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ... πάντα ὑπέταξεν ὑπό τούς πόδας Αὐτοῦ, καί Αὐτόν ἔδωκεν κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστί τό σῶμα Αὐτοῦ, τό πλήρωμα αὐτοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου (πρβλ Ἐφ. 1,22-23) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὕσα τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μή ὄντος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (Ἰω. 8,23), ἀλλά ὄντος καί δρῶντος ἐν τῷ ἱστορικῷ χρόνῳ, ἐορτάζει τό γεγονός τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χρόνου, οὐχί κοσμικῶς ἀλλά πνευματικῶς, δῆλον ὅτι ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τοῦ Ἰησοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Συνεπῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί διὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὁ χρόνος ἐρμηνεύεται ὑπό τοῦ σοφοῦ Παύλου, ὡς ἡ καινὴ κτίσις. «*Ἦστε εἰ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις· τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τά πάντα*», (Β' Κόρ. 5,17-18). Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐν Χριστῷ καινότητος γενόμεθα κοινωνοί κατὰ τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Χριστός κατοικεῖ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν (πρβλ. Ἐφ. 3,17). «*Ὁ τρώγων μου τὴν σὰρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ*», (Ἰωάν. 6, 56).

Ἐξ ἄλλου ὁ χρόνος γίνεται καιρός ζωῆς αἰωνίου κατὰ τό βάπτισμα, ἔνθα λαμβάνομεν τὴν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἐνδύομεθα τόν Χριστόν: «*ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε*», (Γαλ. 3,27) κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Τόν καιρόν τοῦτον τῆς δωρεᾶς τῆς σφραγίδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ θεός Πατήρ, ἵνα καθαρίσωμεν ἑαυτούς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ καί καταστῶμεν ἀγαπητοὶ τῷ Θεῷ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα λέγοντος: «*Δεῖ οὖν ἡμᾶς περὶ τῶν ἐνεστῶτων ἐπὶ πολὺ ἐρευνῶντας ἐκζητεῖν τά δυνάμενα σώζειν, φύγωμεν οὖν τελείως ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων τῆς ἀνομίας, μήποτε καταλάβῃ ἡμᾶς τά ἔργα τῆς ἀνομίας· καί μισήσωμεν τὴν πλάνην τοῦ νῦν καιροῦ, ἵνα εἰς τόν μέλλοντα ἀγαπηθῶμεν*».

Καθίσταται σαφές ὅτι ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρόνου, δηλονότι τοῦ καιροῦ ἀφορᾷ οὐχί εἰς τὴν διάκρισιν ὥρῶν, ἡμέρας καί νυκτός, ἐβδομάδων καί μηνῶν, ἀλλὰ «*τὴν εἰς τόν θεόν μετάνοιαν καί πίστιν τὴν εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν*», (Πρξ. 20,21) κατὰ τόν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν. Τοῦτο καταμεμήνυκεν καί ὁ πάνσοφος Παῦλος λέγων: «*ἰδοὺ νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας*», (Β' Κορ. 6,2).

Κατὰ τόν νῦν καιρόν τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ χρόνου, ὅπου ὑποφώσκει ἡ ἀποστασία καί ἡ ἀνομία ἀφ' ἑνός· καί ἡ ἀνθρωπότης δοκιμάζεται ἀπὸ πολέμους καί διαμάχας καί «*ἐκ παντός φαύλου πράγματος*», (πρβλ. Ἰακ. 3,16) ἀφ' ἑτέρου, καλούμεθα, ἵνα ἀναλογισθῶμεν τά παραπτώματα ἡμῶν καί «*μετὰ φόβου καί τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργαζόμενοι*», (πρβ. Φιλιπ. 2,12).

Τὴν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Λόγῳ ἐνανθρωπήσαντι καί σαρκωθέντι ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀνατολὴν τοῦ νέου χρόνου ἐορτάζοντες, ἱκετεύσωμεν τόν Μέγαν τῆς Καππαδοκίας Ἱεράρχην ἅγιον Βασίλειον τόν οὐρανοφάντορα, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ σαρκί περιτμηθέντι Κυρίῳ καί Θεῷ καί

Σωτήρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, καί ἰδιαιτέρως τῆς δοκιμαζομένης ζώνης τῆς Γάζης καί τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καί ὑπέρ παύσεως τῶν σχισμάτων καί θεραπείας τῆς διαρραγείσης ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: «ὁ ἄρρητῳ σοφία συστησάμενος τά σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ καιρὸς καί χρόνος ἡμῖν προθέμενος, τά ἔργα τῶν χειρῶν Σου εὐλόγησον· τό παρόν νέον ἔτος ὡς ἀγαθός εὐλογήσας φύλαττε ἐν εἰρήνῃ καί ἐνότητι, τὴν Ἐκκλησίαν Σου, τὴν Γεραράν ἡμῶν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, τό εὐσεβές χριστεπώνυμον ἡμῶν ποίμνιον, τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ καί τό εὐσεβές ἔθνος καί γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων. Ἀμήν».

Εὐλογημένον καί εἰρηνικόν τό Νέον ἔτος 2024.

Ἔτη πολλά!”

Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλη τό ἀπολυτίκιον τῆς Περιτομῆς «μορφὴν ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην προσέλαβες» καί τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου ὡς δεξαμένην τόν λόγον σου». Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἔκοψε τὴν πίτταν, εὐχόμενος αἴσιον καί εὐλογημένον καί εἰρηνικόν τόν Νέον ἔτος 2024 καί διένειμεν αὐτὴν εἰς τοὺς παρόντας.

Τέλος, οἱ μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών ἔψαλλον τά κάλαντα «ἐμεῖς ἡ νέα γενεά τοῦ Παναγίου Τάφου» εἰς τό Πατριαρχεῖον καί εἰς τὰς οἰκίας τῶν Ἀγιοταφίτῶν Πατέρων καί εἰς τας οἰκίας μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ – Ἡ ΚΥΡΙΩΝΥΜΟΣ ΗΜΕΡΑ

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων τῆς 25^{ης} Δεκεμβρίου 2023/ 7^{ης} Ἰανουαρίου 2024, ἡμέρας Κυριακῆς ἤρξατο διὰ τῆς Καθόδου ἀφ’ ἐσπέρας ἀπὸ τὴν εἴσοδον τοῦ Βαπτιστηρίου καί τῆς εἰσόδου πρὸς τὴν Βασιλικήν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς γέγραπται εἰς τό Μηναῖον, εἰς τό Καθολικόν τῆς Βασιλικῆς. Διαρκούσης ταύτης ἐνεδύθη ὁ Μακαριώτατος, οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἱερεῖς καί ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό κάθισμα «δεῦτε ἴδωμεν, πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός», ὁ Μακαριώτατος καί ἡ Συνοδεία Αὐτοῦ ἐπορεύθησαν εἰς τό Ἱερόν Σπήλαιον, παρισταμένου δεξιόθεν Αὐτοῦ τοῦ κ. Ράμζη Χούρη, Προέδρου τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκπροσώπου τοῦ Προέδρου τοῦ

Παλαιστινιακοῦ Κράτους κ. Μαχμούδ Ἀμπάς -Ἀμποῦ Μάζεν, καί συνεργατῶν τοῦ γραφείου αὐτοῦ δεξιά καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελосоπούλου ἀριστερά καί τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας.

Εἰς τό θεοδέγμον Σπήλαιον ἀνεπέμφθη δέησις καί ἀνεγνώσθη τό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιον «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τήν Οἰκουμένην». Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη τό Πατριαρχικόν Μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς Σερβίας Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου ἐλληνιστί ἔχον ὡς ἔπεται:

« Μυστήριον ξένον ὁρῶ καί παράδοξον,

Οὐρανόν τό Σπήλαιον

Θρόνον Χερουβικόν τήν Παρθένον,

Τήν φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος

Χριστός ὁ θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν»

(Τροπάριον θ' ὧδῆς κανόνος Χριστουγέννων).

Ὅντως, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, «*μυστήριον ξένον καί παράδοξον*» εἶδε ἡ ἀνθρωπότης ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἐπὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου. Εἶδε θεοῦ συγκατάβασιν φανερομένην εἰς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Ὁ θεός ἐκπληρῶν τὰς ἐπαγγελίας Αὐτοῦ πρὸς τοὺς προφῆτας «*ἐξαπέστειλε λύτρωσιν τῷ λαῷ Αὐτοῦ*». Ἡ λύτρωσις αὕτη εἶναι ὁ «ὁμοούσιος» τῷ Πατρὶ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος Αὐτοῦ. Διὰ Τοῦτον ἠυδόκησε, ὅπως σαρκωθῇ, ὅπως προσλάβῃ ἀνθρωπίνην ἔμψυχον καί ἔλλογον σάρκα καί μορφήν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου. «*Ὡς οἶδε, ὡς ἠθέλησε καί ὡς ἠυδόκησε*» καί ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «*ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσε ἐν ἡμῖν*». (Ἰω.1, 14). Δι' ἡμᾶς «*ἐκένωσεν ἑαυτόν*» (Φιλ. 2, 7), καί «*λαθὼν ἐτέχθη ὑπὸ τό σπήλαιον*». Ἐδέχθη τήν ἐσχάτην πτωχείαν τεχθεὶς ἐν σπηλαίῳ, ἀνακλιθεὶς ἐν φάτνῃ καί ἐν σπαργάνοις εἰλιχθεὶς. Ἐν τῇ πτωχείᾳ ταύτῃ «*διέλαμψε ὁ πλοῦτος τῆς θεότητος Αὐτοῦ*». Διὰ τοῦτο «*ὁ οὐρανὸς διὰ τοῦ ἀστέρος προεκόμισεν Αὐτῷ τοὺς μάγους, ὡς ἀπαρχὴν τῶν ἐθνῶν καί «προδρόμους τῆς Ἐκκλησίας» κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον. Ἄγγελος ἀπεκάλυψε Αὐτόν εἰς ποιμένας ἀγραυλοῦντας καί πλῆθος ἀγγέλων ἐκήρυξαν αὐτόν ἀπὸ τόν οὐρανόν διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου, «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Διὰ τοῦ ὕμνου τούτου ἀναγγέλλεται ὅτι ἡ εὐδοκία τοῦ θεοῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ εἰρήνη. Τήν εἰρήνην αὐτὴν φέρει εἰς τόν κόσμον ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱὸς Του. Αὐτός Οὗτος εἶναι ἡ εἰρήνη, ἡ τοῦ κόσμου, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, καθότι ἄνευ δικαιοσύνης εἰρήνη δέν ὑπάρχει.*

Ἐρειδομένη εἰς τήν θεϊκὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, μαρτυρουμένην ὑπὸ αὐτοπτῶν καί αὐτηκῶν μαρτύρων εἰς Γραφὰς Ἁγίας ἡ Ἐκκλησία πιστεύει καί κηρύττει εἰς τὰ μέλη της καί εἰς τόν κόσμον ὅλον Χριστόν Σωτῆρα καί Λυτρωτὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὅχι ὡς θεοποιηθέντα ἄνθρωπον, ἀλλὰ ὡς Ἐνανθρωπήσαντα θεόν διὰ τὴν σωτηρίαν, ἥτοι τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ θεός κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἀνεβάσῃ τόν ἄνθρωπον εἰς τόν οὐρανόν. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λέγουσιν ἀκατάπαυστα «*θεὸς ἐνηνθρώπησε καί ἄνθρωπος ἐθέωθη*». Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς διακηρύσσει ὅτι «*δοξάζεται ἡ σὰρξ ἅμα τῇ προσλήψει καί δόξα τοῦ*

σώματος ἡ δόξα τῆς θεότητος γίνεται». Διά τῆς Ἐνανθρωπήσεως, τοῦ Σταυροῦ, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεως Αὐτοῦ ὁ Χριστός ὡς θεός καί ἄνθρωπος ἐκάθισε ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, ἐκάθισε τό πρόσλημμα, ἥτοι τήν προσληφθεῖσαν ἀνθρωπότητα Αὐτοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός καί ὠδοποίησε τήν θέωσιν εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν.

Ἀναληφθεῖς εἰς τόν οὐρανόν ὁ Ἐνανθρωπήσας, σαρκί σταυρωθεῖς καί Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀφῆκεν εἰς τήν γῆν τό Σῶμα Αὐτοῦ, τήν Ἐκκλησίαν, τοὺς ἁγίους μαθητάς καί ἀποστόλους, διαδόχους αὐτῶν ἱεράρχας καί τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, διά νά ἐπιτελῇ εἰς τόν αἰῶνα τό ἔργον Αὐτοῦ, τῆς διδασκαλίας, τῆς συνδιαλλαγῆς καί τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ἀνθρώπων, διά νά ἐπικρατῇ εἰς τήν γῆν ὅ, τι ἠκούσθη τήν πρώτην νύκτα τῆς γεννήσεως Αὐτοῦ, « Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Τόν λόγον τοῦτον διακηρύσσει, τό ἔργον τοῦτο ἐπιτελεῖ, ὑπακούουσα εἰς τόν ἰδρυτήν αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία ὅπου γῆς, ἰδίᾳ δέ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εὐλογουμένη, ὅπως διακονῇ ἐπὶ τῶν τόπων τῆς κατά σάρκα ἐμφανείας Αὐτοῦ καί δὴ τῆς πρώτης ἐμφανείας εἰς Βηθλεέμ. Εἰς τήν μεγαλοπρεπῆ Κωνσταντίνειον Βασιλικήν τῆς Γεννήσεως καί εἰς τό ἀπέριττον Θεοδέγμον Σπήλαιον ἑορτάζει καί ἐφέτος ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκκινήσασα ἐξ Ἱεροσολύμων τηροῦσα ἀρχαίαν παράδοσιν αὐτῆς ἀφ' ἡμερῶν τῆς προσκυνητρίας Αἰθερίας καί τοῦ αἰοιδίμου προκατόχου ἡμῶν Πατριάρχου Σωφρονίου. Ἑορτάζει ἐν σεμνῷ οὐχί πανηγυρικῷ ἑορτασμῷ, καθ' ὅτι «ὡς ἄλλη Ραχήλ κλαίει» τά θύματα τοῦ ἐν Γάζῃ καί τῇ εὐρυτέρᾳ περιοχῇ καταστροφικοῦ πολέμου καί ποιεῖ ἔκκλησιν πρός τοὺς ἔχοντας τήν δύναμιν κυβερνήτας τοῦ κόσμου διά παῦσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν χάριν τῆς προστασίας πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς, οὔσης εἰκόνης Θεοῦ.

Ἐμπλεοὶ ὄθεν τῆς χαρᾶς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως. ἀπευθύνομεν τάς Πατριαρχικάς καί Πατρικάς Ἡμῶν εὐχάς καί εὐλογίας εἰς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τό εὐσεβές Ἡμῶν ποίμνιον εἰς Γάζαν μετὰ τῶν προσευχῶν Ἡμῶν, ὅπως ὁ Ἅγιος Πορφύριος παραμένη προστατῆς αὐτοῦ καί παντός χειμαζομένου ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ μαινομένου πολέμου.

Οὐχ ἥκιστα ἰδιαιτέρας ἐκφράζομεν εὐχαριστίας τῷ τιμῶντι τήν ἑορτήν ἡμῶν Προέδρῳ τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους Μαχμούδ Ἀμπάς -Ἀμποῦ Μάζεν διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ κ. Ράμζη Χούρη καί εὐχόμεθα αὐτῷ τήν θεῖαν ἐνίσχυσιν εἰς τήν εὐόδωσιν τῶν προσπαθειῶν καί τῶν ἀγώνων αὐτοῦ διὰ τήν προστασίαν τοῦ χειμαζομένου Παλαιστινιακοῦ λαοῦ, ἵνα διαβιοῖ ἐν εἰρήνῃ, δικαιοσύνῃ καί εὐημερίᾳ εἰς τό πλαίσιον ἐνός ἀπολύτως ἐλευθέρου Παλαιστινιακοῦ κράτους ἀξιοχρέως διεθνῶς ἀναγνωριζομένου.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2023

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Τό Μήνυμα ἀνεγνώσθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἰσοα Μούσλεχ ἐκπροσώπου Τύπου τοῦ Πατριαρχείου ἀραβιστί καί ἠκολούθησεν ἡ προσκύνησις εἰς τόν Ἀστέρα καί εἰς τήν Φάτνην. Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν ἡ ἔξοδος ἀπὸ τῆς βορείου πύλης τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου καί ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν βαθμίδων τοῦ παρεκκλησίου τῶν Ἀρμενίων καί ἡ λιτανεία κατὰ τό ἔθος τρίς περίξ τοῦ

Καθολικοῦ εἰς τὰ κλίτη τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως καί ἀνεπέμφθη δέησις εἰς τό κεντρικόν κλίτος.

Ὅτε ἡ Συνοδεία ἔφθασε εἰς τόν χῶρον τοῦ Εἰκονοστασίου, ἤρξατο ὁ Μακαριώτατος τήν Θ' ὥδήν «μεγάλυνον ψυχή μου ...» καί ἐσυνεχίσθη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί μετὰ ταύτην ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης Ἀριστάρχου, Γεράσων κ. Θεοφάνους, Λύδδης κ. Δημητρίου, Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελосоπούλου ἐν μέσῳ λίαν πυκνοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ μόνον καί οὐχί προσκυνητῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, λόγω τῆς ἐπικρατοῦσης ἐνταῦθα, ὡς μή ὦφελε, ἐμπολέμου καταστάσεως. Ἡ θεία Λειτουργία ἐτελέσθη καί εἰς τό θεοδέγμον Σπήλαιον, προεξάρχοντος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου.

Ἡ Πατριαρχική Λειτουργία ἔληξε συμφώνως τῷ ἐπικρατοῦντι καθεστῶτι τήν 3.30 π.μ. ὥραν ἐν δοξολογίᾳ πρός τόν θεόν διά τήν εὐδοκίαν Αὐτοῦ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τῆς ἀκολουθίας ληξάσης, ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Βηθλεέμ παρέθεσε τράπεζαν, συμμεριζόμενος τήν κατάστασιν τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ τοῦ δοκιμαζομένου ὑπό τοῦ συνεχιζομένου πολέμου.

Τήν πρωΐαν ὁ Γέρων Δραγουμᾶνος Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος κατήλθεν εἰς τό Σπήλαιον καί προσκυνήσας ἀνεχώρησε τῆς Βασιλικῆς καί διά τῆς πράξεως ταύτης ἐδόθη τό μήνυμα τῆς λήξεως τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων εἰς τήν Βασιλικήν τῆς Γεννήσεως καί εἰς τό θεοδέγμον Σπήλαιον, ἔνθα ἐγεννήθη τό κατά σάρκα Χριστός ὁ θεός ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 6^η/19^η Δεκεμβρίου 2023, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκέται τόν ἅγιον Νικόλαον ὡς τόν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ 4^{ου} αἰῶνος, «ὡς κανόνα πίστεως καί εἰκόνα πραότητος» καί ὡς μετασχόντα εἰς τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον τῆς Νικαίας καί ὑπερασπίσαντα τό ὁμοούσιον τοῦ Υἱοῦ πρός τόν Πατέρα.

Ἡ ἑορτή αὐτή ἐωρτάσθη:

α. εἰς τήν πόλιν τῆς Μπετζάλλας εἰς τόν περικαλλῆ Ναόν τοῦ ἁγίου Νικολάου, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Μπετζαλλᾶ Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου, τῶν Ἱερέων π. Μποῦλος καί π. Γιοῦσεφ καί π. Ἡλιάς καί τοῦ Πρεσβυτέρου π. Χάννα Αοῦάντ, ἄλλων ἱερέων τῆς περιοχῆς, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, τῇ πανδήμῳ συμμετοχῇ τῶν πιστῶν τῆς πόλεως, παρουσίᾳ τῆς κ. Κωνσταντίνας Γύφτου, ἐκπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς Ἱεροσόλυμα καί τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Παλαιστινιακοῦ Κράτους κ. Χουλούντ Νταγιέμπες καί τοῦ κ. Ριάντ Χανανίγιε, τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου ἔχοντος τήν εὐθύνην διοργανώσεως τῆς τελετῆς, .

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ὅτι Οὗτος ἔστιν ὁ θεός ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· οὗτος ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τούς αἰῶνας», (Ψαλμ. 47,15) ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης Νικόλαος ὁ ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ φερωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ ἐν τῇ ἁγιογραφικῇ πόλει ὑμῶν Μπετζάλλα, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ἀγάλλεται καί εὐφραίνεται ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου αὐτῆς Νικολάου, διότι οὗτος διεκρίθη ὡς μέγας ποιμὴν, μιμούμενος τόν ἀρχιποιμένα Χριστόν, οὐχὶ μόνον τῆς τοπικῆς αὐτοῦ πνευματικῆς δικαιοδοσίας, ἀλλὰ τῆς καθ' ὅλου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς λέγει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. «Σέ τόν ποιμένα τόν μέγαν, καί μιμητὴν κατὰ πάντα, τοῦ ἀρχιποιμένου Χριστοῦ, δυσωποῦμεν, ἐξ ὑψωμάτων ἱερῶν, Νικόλαε ποιμανον τούς δούλους σου, ἐκλυτρούμενος πάντων, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν διηνεκῶς».

Ὅντως ὁ Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος ἀνεδείχθη μέγας ποιμὴν τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦτο, διότι εἶχεν ὡς πρότυπον αὐτοῦ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν λέγοντα: «ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ποιμὴν ὁ καλός τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καί γινώσκω τὰ ἐμά καί γινώσκωμαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ καὶ γὼ γινώσκω τόν πατέρα, καί τήν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων», (Ἰωάν. 10,11,14,15).

Ἑρμηνεύων τούς Κυριακοὺς τούτους λόγους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἀπεσκίρτησε μὲν γάρ τῆς πρὸς θεόν ἀγάπης ὁ ἄνθρωπος, ἀπονεύσας εἰς ἁμαρτίαν, ἐξωκίσθη διὰ τοῦτο τῆς ἱερᾶς καί θείας αὐλῆς, τῶν τοῦ παραδείσου περιβόλων φημί, καί ταύτην νοσήσας τήν συμφοράν τῷ πρὸς ἁμαρτίαν φενακίσαντι διαβόλῳ, καί θανάτῳ τῷ ἐξ ἁμαρτίας ἀναβλαστήσαντι, πικροῖς ὄντως καί ἀγορτεῦτοις κατεσαγηνεύθη λύκοις. Ἐπειδὴ δέ ποιμὴν ἀγαθός ἐφ' ἅπαντας ἀνεδείχθη Χριστός, ἔθηκεν ὑπὲρ ἡμῶν τήν ψυχὴν... σταυρόν ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς, ἵνα θανάτῳ νεκρώσῃ

τόν θάνατον... Καταργήσας διά τῆς πίστεως τήν τυραννήσασαν ἁμαρτίαν, καί «προσηλώσας τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τῷ ἰδίῳ σταυρῷ, καθώς γέγραπται (πρβλ. Κολ. 2,14). [καί ἀναλυτικώτερον: ὁ ἄνθρωπος ἀπεμακρύνθη μέν ἀπό τῆς ἀγάπης του πρὸς τόν θεόν καί ἔκλινε πρὸς τήν ἁμαρτίαν. Διά τοῦτο ἐξεβλήθη ἐκ τῆς ἱερᾶς καί θείας αὐλῆς, ἐννοῶ ἐκ τῶν περιβόλων τοῦ Παραδείσου. Καί ἐπειδὴ ἄρρώστησε ἀπ' αὐτὴν τήν συμφοράν, τήν ἐπεξεργασμένην ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἐξηπάτησε τόν ἄνθρωπον διά δόλου εἰς τήν ἁμαρτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεβλάστησεν ὁ θάνατος, ἔγινε οὗτος θῦμα τῶν λύκων, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἦσαν πικροί καί ἀδυσώπητοι. Ἐπειδὴ δέ ὁ Χριστός ποιμήν ἀγαθός εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους «ἔθηκεν ὑπὲρ ἡμῶν τήν ψυχὴν αὐτοῦ καί σταυρόν ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς, ἵνα διά τοῦ θανάτου νεκρώσῃ τόν θάνατον, ... καταργήσας διά τῆς πίστεως τήν τυραννήσασαν ἁμαρτίαν καί προσηλώσας τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τῷ ἰδίῳ σταυρῷ», (Κολ. 2,14) καθώς γέγραπται.

Ἡ ἱερά καί θεία αὐλή, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν, τόν ἐπίγειον δηλονότι Παράδεισον, τόν ὁποῖον ἐχαρίσατο ἡμῖν τῆς ἀνθρώποις ὁ θεός διά νά τύχωμεν τῆς ἐλευθερίας, «ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ» (Γαλ. 2,4) «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ 5,1) παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Αὐτός οὗτος ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ Χριστός, ἐγένετο ἀρχιποίμην, «ὅτι αὐτός ἐστίν ὁ θεός ἡμῶν, καί ἡμεῖς λαός νομῆς αὐτοῦ καί πρόβατα χειρός αὐτοῦ», (Ψαλμ.94,7), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. Αὐτός οὗτος ὁ θεός ἔθετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστόλους καί διδασκάλους (Α' Κορ. 12,28), διάδοχοι δέ τούτων εἶναι οἱ ἐπίσκοποι, τοὺς ὁποίους τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο, ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου, (Πρβλ. Πραξ. 20,28).

Τοιοῦτος ἐπίσκοπος καί ποιμήν, διάδοχος τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, διέλαμψε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἐν ἀγίοις Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος. Ἡ ἐνεργός συμμετοχή αὐτοῦ ἐν τῇ ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσῃ Πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ τῷ ἔτει 325 μ.Χ. κατὰ τῶν αἵρετικῶν διδασκαλιῶν τοῦ κακόφρονος Ἀρείου, κατέδειξε τόν θεσπέσιον Νικόλαον «κανόνα πίστεως» καί «προστάτην τῆς Ἐκκλησίας», ὡς λέγει καί ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «Προστάτης θερμότατος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδείχθη Νικόλαε, τά τῶν αἱρέσεων, διδάγματα ἄθεα, λύων σύν παρρησίᾳ, καί κανὼν ἀνεδείχθη, πᾶσιν ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων, τῶν ἐφεπομένων σου θείαις διδασκαλίαις καί εἰσηγήσεσι».

Ὁ μακάριος Νικόλαος, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός, «ἡγιάσθη ὡς μέγας μύστης τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ», διότι ἐφύλασσε κρίσιν, τάς θείας δηλονότι ἐντολάς, καί ἐποίει δικαιοσύνην ἐν παντί καιρῷ, ἀκούων τοῦ ψαλμωδοῦ λέγοντος: «Μακάριοι οἱ φυλάσσοντες κρίσιν καί ποιοῦντες δικαιοσύνην ἐν παντί καιρῷ», (Ψαλμ. 105,3) Ἰδοὺ λοιπόν διά τί ὁ ἱερομύστης Νικόλαος ἔλαβε τήν προσωνυμίαν τοῦ θαυματουργοῦ.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος δέν ἔγραψεν ὁ ἴδιος συγγράμματα, διότι ὁ μέν Εὐαγγελικός λόγος τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἐγγεγραμμένος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τό δέ μυστήριον τῆς πίστεως εἶχεν ἐν καθαρᾷ συνειδήσει (Πρβλ. Α' Τιμ. 3,9). Ὁ θεός ἔλαμψε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Νικολάου πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Πρβλ. Β' Κορ. 4,6), ὡς κηρύττει ὁ μέγας Παῦλος. Ὑπὸ τῆς φωτιστικῆς ταύτης δυνάμεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, κινούμενος ὁ ἱερός Νικόλαος ἀνεδείχθη ποιμήν τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καί διδάσκαλος τῆς Ὀρθοδοξίας, τούτέστιν τῶν δογμάτων τῆς ἀληθείας, ὡς λέγει καί ὁ ὕμνωδός: «Τῶν ἀθεάτων τά κάλλη περιερχόμενος, τήν φοβερὰν ἐκείνην κατενόησας δόξαν, Ἄγιε ἁγίων· ὅθεν ἡμῖν, τά οὐράνια λόγια, τῶν ἀειζώων ἐκείνων θεωριῶν, ἀναγγέλλεις

Ἐρώτατε (Νικόλαε)».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί εἰς αὐτούς ἔχει ἀνατεθῇ ἡ μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ Χριστοῦ ὄντες Ἀρχιποιμένες, διό καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος παραγγέλλει λέγων «πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ’ αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλλει περὶ ὑμῶν, νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη, ὃς ἀντίστητε στερεοί τῇ πίστει», (Α΄ Πέτρ. 5, 7-9).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς καλεῖ σήμερον ὁ τὴν ἁγίαν Γῆν τῆς Παλαιστίνης ἐπισκεψάμενος θεοφόρος Νικόλαος, ἵνα παραμείνωμεν «στερεοί ἐν τῇ πίστει». Τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν παρελάβομεν ἀπ’ Αὐτόν τὸν Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων αὐτῶν, τῶν ἁγίων θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἡ πίστις δέ αὕτη, δεν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν πίστιν ἡμῶν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τοὔτέστιν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί τῆς πρὸς τό ταπεινόν καί ἀσθενές τῆς ἀνθρωπότητος συγκαταβάσεως, τό ὁποῖον (μυστήριον) ἔλαβε χώραν ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἐγγύς, πλησίον ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ψαλμῳδός, «ἐγγύς εἰ, Κύριε, καί πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια», (Ψαλμ. 118, 151). Καί ἀλλαχοῦ κατὰ τὸν Προφήτην Ἰερεμίαν, «Θεός ἐγγίζων ἐγώ εἰμι, λέγει Κύριος, καί οὐχὶ Θεός πόρρωθεν» (Ἰερ. 23,23). Οὗτος ὁ «ἐγγίζων Θεός» εἶναι ὁ «Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης» καί ὁ Θεός τῆς εἰρήνης, εἶναι «ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς ἀρρεῦστως Υἱός καί ἐπ’ ἐσχάτων ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς Χριστός».

Ναί, ἀγαπητοί μου, ἡ ὁμορφία (ἡ γείτων) πόλις ὑμῶν Βηθλεέμ ἐτοιμάζεται νὰ δεχθῇ ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτῆς, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καί ὑπερευλογημένης Θεοτόκου τὸν Λυτρωτὴν καί Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἐτοιμάσωμεν λοιπόν καί ἡμεῖς τό «σπήλαιον» τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἵνα δεχθῶμεν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τὸν Θεόν τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης. Μετὰ δέ τοῦ ὑμνωδοῦ, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἴπωμεν: «Νεῦσον πρὸς ὕμνους οἴκετῶν, εὐεργέτα, ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν, φέρων τε, παντεπόπτα, τῆς ἀμαρτίας. Ὑπερθεν ἀκλόνητον ἐστηριγμένους, μάκαρ, μελωδούς τῇ βάσει τῆς πίστεως», [καί ἀπλούστερον: Κύριε, ὁ εὐεργέτης, ὁ παντεπόπτης τῆς ζωῆς μας καί ὁ ἀληθινὰ μακάριος, συγκατάνευσε στοὺς ὕμνους τῶν δούλων Σου. Ταπείνωσε τό ὑπερήφανο φρύδι τοῦ ἐχθροῦ μας διαβόλου καί ὁδήγησε ἐμᾶς, τοὺς ὑμνητάς Σου, πάνω ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, στηρίζοντάς μας ἀκλόνητα πάνω στό θεμέλιο τῆς πίστεως].

Ἀμήν! Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας ἔλαβε χώραν λιτανεῖα ἐσωτερικῶς καί πέριξ τοῦ Ναοῦ.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα τῇ παρουσίᾳ τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Μπετζάλλας.

Ἡ ἑορτὴ ἐωρτάσθη ἐπίσης:

β. εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν ἁγίου Νικολάου εἰς Ἱεροσόλυμα , πλησίον τοῦ Πατριαρχείου.

Ἀφ’ ἐσπέρας ἐτελέσθη Ἑσπερινός καί θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου καί τοῦ Πρεσβυτέρου π. Νεκταρίου, ψαλλόντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ π. Χριστοδούλου καί τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών καί μετέχοντος πιστοῦ λαοῦ, παρουσίᾳ ἐκπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου.

Εἰς τό τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ συνεχίζων τήν ἀνακαίνισιν τοῦ Ναοῦ καί καλῶς ἐπιμελούμενος αὐτοῦ Ἀρχιδιάκονος π. Μᾶρκος ἐδεξιώθη τούς ἑορταστάς εἰς τό ἡγουμενεῖον καί τό προαύλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΤΡΙΗΜΕΡΟΙ ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΙΕΡΑΣ ΛΑΥΡΑΣ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Ἀπό τῆς Κυριακῆς, 4^{ης} / 17^{ης} Δεκεμβρίου 2023 ἕως τῆς Τρίτης 6^{ης} / 19^{ης} Δεκεμβρίου 2023, λαμβάνουν χώραν οἱ ἑορτασμοί τῆς Ἱερᾶς Λαύρας ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, κειμένης εἰς τήν δεξιάν ὄχθην τοῦ Χειμάρρου τῶν Κέδρων, καταρρέοντος πρὸς τήν Νεκράν θάλασσαν.

Τήν Λαύραν ταύτην ἱδρυσεν ὁ ὅσιος Σάββας ὡς Μοναστήριον διὰ τούς ἡσυχαστάς μοναχοὺς, προσελθόντων εἰς τήν ἁγίαν Γῆν ἐκ Μουταλάσκης τῆς Καππαδοκίας τό 456 μ.Χ. καί μαθητεύσας ἐπὶ εἰκοσαετίαν παρά τοῖς ἁγίοις Θεοκτίστῳ καί Εὐθυμίῳ τῷ Μεγάλῳ.

Εἰς τήν Λαύραν ταύτην ὁ ὅσιος κατηύθυνεν εἰς τήν ἐν Χριστῷ ζωὴν καί σωτηρίαν χιλιάδας μοναχῶν, ἀναδειχθεὶς φωστήρ τοῦ μοναχικοῦ βίου καί μετὰ τοῦ ὁμοπατρίου αὐτοῦ ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ὑπεστήριξαν στεντορείως τό δόγμα τῶν ἐν Χριστῷ δύο φύσεων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος τοῦ 451 μ.Χ. Εἰς τήν Μονήν φυλάσσεται ἄφθορον τό ἱερὸν λείψανον αὐτοῦ, ἐπιστραφέν ἐκ Βενετίας τό ἔτος 1965. Ἡ Μονὴ ὑπῆρξεν ἀπαρχὴ πρότυπον τῆς μοναστικῆς ἡσυχαστικῆς ζωῆς καί τό τυπικόν τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῆς διεδόθη ἕως σήμερον εἰς ὅλας τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Διὰ τὰς ἑορτάς μετέβη εἰς τήν Λαύραν ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς σειρᾶς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος προεξῆρξε τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καί τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας εἰς τό ἐν τῇ Μονῇ παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τήν Κυριακὴν 4^{ην} / 17^{ην} Δεκεμβρίου 2023.

Εἰς τήν κυρίως ἑορτὴν τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, τήν Δευτέραν, 5^{ην} / 18^{ην} Δεκεμβρίου 2023, προεξῆρξεν εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καί Ἀραβοφώνων Ἱερέων τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ καί τῆς περιοχῆς Γαλιλαίας καί μετεχόντων Ἀραβοφώνων πιστῶν, ψάλλοντος δεξιᾷ ἑλληνιστί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών καί Ἀγιοσαββιτῶν μοναχῶν καί ἀριστερά ἀραβιστί ὁμάδος ἱεροψαλτῶν ἐκ Βηθλεέμ.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Πρωρῶμην τόν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μή σαλευθῶ· διά τοῦτο ἠψφράνθη ἡ καρδίᾳ μου, καί ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δέ καί ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τήν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδέ δώσεις τόν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν», (Ψαλμ. 15, 9-10)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Σάββας, ὁ γενόμενος ὄργανον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ εὐλογημένῃ αὐτοῦ Λαύρᾳ, ἵνα τιμήσωμεν ἐορτίως τήν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ θεόφρων Σάββας ἀνεδείχθη τῶν ἀγγέλων ἰσοστάσιος καί τῶν ὁσίων ὁμόσκηνος, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς θεόθεν δοθείσης αὐτῷ θείας Χάριτος. Καί τοῦτο, διότι ὡς ἄλλος Δαυΐδ ἀνεφώνει λέγων: «Πρωρῶμην τόν Κύριον ἐνώπιόν μου διά παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μή σαλευθῶ», (Ψαλμ. 15, 8).

Κατά τόν Κύριλλον Σκυθοπολίτην ὁ Πατήρ ἡμῶν Σάββας ἦτο προωρισμένος ὑπό τοῦ θεοῦ ἐκ μήτρας καί προεγνωσμένος πρό διαπλάσεως ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός αὐτοῦ ὡς ὁ Προφήτης Ἱερεμίας: «Καί ἐγένετο λόγος Κυρίου πρός με, λέγει ὁ Ἱερεμίας· πρό τοῦ με πλάσαι σε ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε καί πρό τοῦ σε ἐξελεῖν ἐκ μήτρας ἡγιάκά σε, προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε», (Ἱερεμ. 1,4).

Ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ κλήσει ὁ ἱερός νεανίας Σάββας διεξῆλθεν ὅλας τάς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῶν ἀρετῶν τῶν Ἀγίων, τῶν Δικαίων καί τῶν Ὁσίων τοῦ θεοῦ, γενόμενος ἐναρίθμιος τῆς μοναχικῆς πολιτείας, τῶν πολιστῶν καί μεγάλων καθηγητῶν τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης, Θεοδοσίου, Εὐθυμίου, Θεοκτίστου καί ἄλλων. Ὁ ἀσκούμενος Σάββας ἐν μέσῳ τῶν διακεκριμένων πολιστῶν τῆς ἐρήμου ἤκουε πάντοτε τόν ψαλμωδόν λέγοντα: «τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τούς φοβουμένους αὐτόν, καί ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν τοῖς φυλάσσουσι τήν διαθήκην αὐτοῦ καί μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς», (Ψαλμ. 102, 17-18).

Διά τῆς ἐν λόγῳ καί πράξει τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ὁ θεσπέσιος Σάββας, ἀφ' ἐνός μέν, «ὡς τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσεν σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις», (Πρβλ. Γαλ. 5,24)· ἀφ' ἐτέρου δέ κατώρθωσε τάς ἀρετάς, διά τῶν ὁποίων οὗτος (ὁ Σάββας) προσελήφθη ὑπό τοῦ Κυρίου εἰς τάς θείας καί ἐπουρανίους αὐτοῦ αὐλάς, κατά τό εἰρημένον, «μακάριος, ὃν ἐξελέξω καί προσελάβου· κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς Σου», (Ψαλμ. 64,5). Καί ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, τοῦ ὁσίου τοῦ θεοῦ, δέν ἐγκατελείφθη ἐν τῷ ἄδῃ, δηλαδή ἐν τῷ τάφῳ, τοῦ ἰδεῖν διαφθοράν, (Πρβλ. Ψαλμ. 15,10).

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ θεοφόρος Σάββας συγκατελέγη μεταξύ τῶν ὁσίων καί δικαίων τοῦ θεοῦ καί ἐκλήθη «ἡγιασμένος». Οὗτος διὰ παντοίας ἀσκήσεως ἡγωνίσαστο καί θαύματα κατειργάσατο καί τῇ καρτερίᾳ πάντας ὑπερέβαλεν. Ἀψευδῆς μαρτυρία τούτου ἀποτελεῖ τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον καί ὀρώμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον ὁλόσωμον αὐτοῦ σκῆνωμα.

Ἐν δέ τῷ ἱερῷ τούτῳ σκηνώματι τοῦ ἡγιασμένου Σάββα, ὀρώμεν τόν νέον ἄνθρωπον, τόν ἐνδυθέντα τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος (νέος ἄνθρωπος) εἶναι νέα δημιουργία, ἡ ὁποία ἐκτίσθη συμφώνως πρός τό θέλημα τοῦ θεοῦ, διὰ νά πολιτευώμεθα μέ δικαιοσύνην πρός τοὺς ἀνθρώπους καί μέ ἀφοσίωσιν καί ὁσιότητα ἀπέναντι τοῦ θεοῦ, δηλαδή με ἀρετάς πού εἶναι καρπός τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος: «καί ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατά θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ. 4,24).

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Παύλου ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «ὁ μέν διεφθαρμένος βίος κατά διάβολον κτίζεται. Ὁ δέ ἀγαθός καί ἐνάρετος βίος κατά θεόν, οὗτος (ὁ θεός) γάρ τοῦτον ἐνομοθέτησε καί ὑπέστησε». Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἀπώλεια τῆς ἐντός ἡμῶν θείας εἰκόνος εἶχεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν τήν ἀμαρτωλότητα καί ἀθλιότητα τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου. Ὅταν δέ ἐνδυθῶμεν τόν καινόν ἄνθρωπον, τότε ἀποκαθίσταται ἐντός ἡμῶν ἡ θεία εἰκὼν, τήν ὁποίαν εἶχομεν ἀπολέσει, ἡ ἀποκατάστασις δ' αὕτη ἀποτελεῖ τό θεόθεν κάλλος τῆς ψυχῆς, τήν δόξαν καί τήν ὁσιότητα τοῦ καινοῦ ἀνθρώπου.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἡ φωτιστική δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία περιέλαμψε τόν ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σάββαν ἐπεξετάθη εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, διό οὗτος ἀναγνωρίζεται ὡς Ἀπόστολος καί κῆρυξ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας. «Οὐκ εἰσὶ λαλιαί οὐδέ λόγοι, ὧν οὐχί ἀκούονται αἱ φωναί αὐτῶν· εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν», (Ψαλμ. 18, 4-5, Ρωμ. 10,18), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος ἐπικαλούμενος τόν ψαλμωδόν.

Τοῦτο ἐξάλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ ἀξιόπιστος βιογράφος αὐτοῦ Κύριλλος Σκυθοπολίτης λέγων: «Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί οὐράνιος ἄνθρωπος, Σάββας ὁ σοφός, κατέστη ἐπιστήμων διδάσκαλος, ὁ τῆς Ὁρθοδοξίας συνήγορος καί τῆς κακοδοξίας κατήγορος, ὁ πιστός καί φρόνιμος οἰκονόμος ἀναδειχθείς, ὁ τά θεία τάλαντα πολυπλασιάσας, ὁ τήν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδυσάμενος, εὐδοκία τε θεοῦ καί Πατρός καί συνεργείᾳ τοῦ Χριστοῦ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν ἔρημον πολίσας, τῷ πλήθει τῶν μοναχῶν ἐπτά μοναστήρια ἐν αὐτῇ συνεστήσαντο».

Τόν θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Σάββαν τόν ἡγιασμένον, τόν παρρησίαν ἔχοντα πρός Χριστόν τόν θεόν, τόν ὁποῖον ἐξόχως τιμᾷ σήμερον ἡ ἀγία τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων οὐχί μόνον ὡς τόν ὅσιον πολιστήν τῆς ἐρήμου, ἀλλὰ καί τόν «τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστήν», ἱκετεύσωμεν σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ὅπως αἰτῆται εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, εἰρήνην ἐν τῇ δοκιμαζομένῃ περιοχῇ ἡμῶν καί εἰρήνην παντί τῷ κόσμῳ. Ἀξιωθῶμεν δέ ἐορτάσαι ἐν τῇ ἱερᾷ πόλει τῆς Βηθλεέμ τήν εὐλογημένην τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ γένναν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά!».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς ἀγρυπνίας παρετέθη μοναστηριακή τράπεζα.

Εὐλογῶν τοὺς Ἁγιοσαββίτας Πατέρας ὁ Μακαριώτατος καί δεχόμενος τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν καί τοῦ Πνευματικοῦ αὐτῶν Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου

ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Λαύρας καί ἐπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα, δοξολογῶν τὸν θεόν διὰ τὴν κατανυκτικὴν ταύτην ἀγρυπνίαν.

Διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν αὐτοῦ, πρῶτον τῆς Μονῆς, «θεόκτιστον», κατὰ τὸν Κύριλλον Σκυθοπολίτην ἐτελέσθη θεία Λειτουργία τὴν Τρίτην, 6^η/19^η Δεκεμβρίου 2023, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιερέως τῆς σειρᾶς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ τῇ συμμετοχῇ πιστῶν. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτελέσθη πρὸ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου Σάββα καί ἄνωθεν τοῦ Κοιμητηρίου Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων Πατέρων τῆς Μονῆς.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Σάββα ἑωρτάσθη ὡσαύτως εἰς τὸ παρεκκλήσιον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀρχαγγέλων τῶν Ἱεροσολύμων. Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἐτελέσθη θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου, συλλειτουργοῦντος τοῦ Πρεσβυτέρου π. Νεκταρίου καί προσευχομένων μοναζουσῶν καί πιστῶν.

Εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἑορτασμῶν τούτων ἑωρτάσθη ἐπίσης ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας τὴν Κυριακὴν, 4^η/17^η Δεκεμβρίου 2023, εἰς τὸ παρεκκλήσιον αὐτῆς τὸ ἐντὸς τῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου ἐν Ἱεροσολύμοις δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου καί συλλειτουργοῦντος τοῦ συνεχίζοντος τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Ναοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί μετεχόντων πιστῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τετάρτην, 16^η/29^η Νοεμβρίου 2023, ἑωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Νέου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου καί τοῦ συνεορτάζοντος Ἁγίου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἐνθυμεῖται ὅτι τὴν 29^η Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1979, ὁ τότε ἡγούμενος τοῦ Φρέατος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος εὔρε μαρτυρικόν θάνατον ὑπὸ ἀνοσίου χειρὸς εἰς τὸ

προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ κατά τήν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Νέου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου καί τοῦ συνεορτάζοντος Ἁγίου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐτελέσθη εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ θεία Λειτουργία τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου καί συλλειτουργούντων Ἱερέων τῆς περιοχῆς αὐτῆς, φιλοξενούντος τοῦ ἡγουμένου καί ἱδρυτοῦ τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος ὁσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου, ἐν συμμετοχῇ ὀλίγου ἀριθμοῦ πιστῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Διά τήν ἐορτήν ταύτην ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀπέστειλε τό κάτωθι κήρυγμα Αὐτοῦ:

«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμέ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν...εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν», (Ἰωάν. 15, 18-20), λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ὁμολογίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τήν Σαμαρείτιδα γυναικᾶ ὅτι «ὁ ἐρχόμενος Μεσσίας ὁ λεγόμενος Χριστός... ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοι», (Πρβλ. Ἰωάν. 4, 25-26) ἀφ' ἐνός· καί ἐν τῷ τόπῳ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ὁμολογητοῦ καί μάρτυρος Ἁγίου Φιλουμένου, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τήν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην ἀφ' ἐτέρου.

Ὁ Ἱερομάρτυς Φιλούμενος ἀποδημήσας ἐκ τῆς νήσου Κύπρου εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν, ἐνετάχθη εἰς τό μοναστικόν τάγμα τῶν Σπουδαίων, τούτέστιν τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, ἐνθα διεκρίθη διά τόν ἔνθεον αὐτοῦ ζῆλον, τήν μετ' αὐταπαρνήσεως διακονίαν του εἰς τά Πανάγια Προσκυνήματα καί ἰδιαιτέρως τήν μέριμνάν του διά τό χριστεπώνυμον ἡμῶν ποίμνιον, ἀκούων εἰς τό κήρυγμα τοῦ θεσπεσίου Παύλου λέγοντος: «... νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον καί διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Κολ. 1,28).

Ὅπως ὁ μακάριος Παῦλος ἔσπευδε τέλειον ποιῆσαι πάντα ἄνθρωπον «ἐν ταῖς ἀρεταῖς ἡ ἐν τῇ γνώσει τοῦ κατὰ Χριστόν μυστηρίου», ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ζιγαβηνός, οὕτω καί ὁ Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος οὐκ ἐπαύσατο νουθετῶν, τούτέστιν συμβουλευών καί διδάσκων κάθε ἄνθρωπον, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ἡ ἀλήθεια καί τό φῶς. Καί τοῦτο διότι, ὡς λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος μακράν τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχει τελειότης. «Τέλειον ἄνθρωπον, οὐκ ἐν νόμῳ [Μωσαϊκῷ] οὐδέ ἐν ἀγγέλοις, ἀλλ' ἐν Χριστῷ».

Τήν ἐν Χριστῷ τελειότητα αὐτοῦ, τήν ἔνωσίν του δηλονότι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐπέτυχεν ὁ ἅγιος Φιλούμενος, γενόμενος συμμάρτυς τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, δίδων τήν μαρτυρίαν τοῦ αἵματος, τήν ὁποίαν [μαρτυρίαν] δέν ἀπεδέχθη ὁ φονεύσας αὐτόν. Εἶδεν ὁ Παῦλος τόν Κύριον ἐν ἐκστάσει λέγοντα αὐτῷ: «σπεῦσον καί ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ, διότι οὐ παραδέξονται σου τήν μαρτυρίαν περί ἐμοῦ», (Πράξ. 22,18).

Ὁ ἅγιος Φιλούμενος ἀνήκει εἰς τό νέφος τῶν μαρτύρων (Ἑβρ. 12,1) τῶν μαρτυρησάντων ὑπέρ τῆς ἀληθείας καί ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ θεοῦ, ἦν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28). Τοῦτο σημαίνει ὅτι τό

ἔνδοξον μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἐθεμελίωσε τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δέ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων χαίρεται ἐν Κυρίῳ, διότι «πρώτη ἔσχε τήν ἀπολύτρωσιν διά τοῦ αἵματος Αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ] τήν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων κατά τόν πλοῦτον τῆς χάριτος Αὐτοῦ» (Ἐφ. 1,7). Τό γεγονός τοῦτο ἐξαίρει ὑμνολογικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Χαῖρε Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν Θεοῦ κατοικητήριον σύ γάρ ἐδέξω πρώτη ἄφεσιν ἁμαρτιῶν διά τῆς Ἀναστάσεως».

Μέ ἄλλα λόγια, τό μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου ἀποτελεῖ τήν εἰς τοὺς αἰῶνας ἐπεκτεινομένην μαρτυρίαν τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον ἐδόθη ὡς λῦτρον καί ἡλευθέρωσεν ἡμᾶς ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Προσέτι δέ ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ἐν τῇ ἁγία Γῇ Ἱερῶν Προσκυνημάτων, τῶν μαρτυρούντων τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, τῆς ἐνσαρκώσεως δηλονότι τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ μαρτυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ δέ πόλις τῶν Ἱεροσολύμων, ποτισθεῖσα μέ τό τίμιον αἶμα τοῦ Δικαίου, τοὔτέστιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, μετεπλάσθη εἰς πηγὴν ἀείρρυντον, ἀναβλύζουσαν τό θεόρρυντον αἶμα «τοῦ μάρτυρος τοῦ πιστοῦ καί ἀληθινοῦ τοῦ Χριστοῦ», (Πρβλ. Ἀποκάλ. 3,14).

Ὁ μάρτυς οὗτος, «ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καί ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς, τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καί λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ», (Ἀποκάλ. 1,5), ἀπεκάλυψε τήν σημασίαν τοῦ ἀνεξιχνιάστου ὄντως μυστηρίου τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου (Χριστοῦ) κάθε πιστός καλεῖται νὰ μιμηθῇ τό μαρτύριον. «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμεῖς διώξουσιν· εἰ τόν λόγον μου ἐτήρησαν καί τόν ὑμέτερον τηρήσουσιν», (Ἰωάν. 15,20) λέγει Κύριος.

Ἑρμηνεύων τοὺς ἀνωτέρω Κυριακοὺς λόγους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἴσον ὡς εἰ ἔλεγεν [ὁ Χριστός]: ἐγὼ τῶν ὅλων ὁ ποιητής, ὁ πάντα ὑπὸ χεῖρα ἔχων τὰ τε ἐν τῷ οὐρανῷ καί τὰ ἐπὶ γῆς, οὐ χαλινόν ἐπέθηκα τοῖς θυμοῖς... καί διωκόμενος ἐκαρτέρουν καίτοι τοῦ διαλυῖσαι ἔχων τήν ἐξουσίαν. Ὅταν οὖν ἄρα διώκησθε καί αὐτοί, διακαρτεροῦντες παραχρῆμα τήν τῶν μισούντων ἀποτροπὴν... διά τῶν αὐτῶν ἔρχεσθε θελημάτων, ἵνα καί τῆς ὁμοίας μετάσχητε δόξης. Οἱ γάρ συμπάσχοντες καί συμβασιλεύουσιν». [Καί ἀναλυτικώτερον, «σάν νά εἶπε ὁ Χριστός· ἐγὼ εἶμαι ὁ Δημιουργός τῶν πάντων καί ἔχω ὑπὸ τόν ἑλεγχόν μου τὰ πάντα, τὰ πράγματα τὰ ἐν οὐρανῷ καί τὰ ἐπὶ γῆς, δέν ἔθεσα χαλινόν εἰς τοὺς θυμούς αὐτῶν... ἀλλὰ μᾶλλον ἐπέτρεψα εἰς αὐτούς νά ἐπιλέξουν τί ἐφαίνετο ὀρθόν/σωστόν εἰς αὐτούς, καί νὰ πράξουν ὅ, τι δήποτε ἐπιθυμοῦν, ἂν καί εἶχα τήν δύναμιν νά ἐμποδίσω τοῦτο, ὅταν ἐδιωκόμην. Λοιπόν, ὅταν διώκησθε ὑπομείνατε πρὸς στιγμὴν τήν ἀποστροφὴν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι σᾶς μισοῦν... καί ἐπιδιώξατε τοὺς ὁμοίους σκοποὺς πού ἐπεδίωξα καί ἐγώ, διά νὰ δύνασθε νά συμμετέχετε τῆς ἰδίας δόξης. Διότι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι συμπάσχουν μετ' ἐμοῦ θά συμβασιλεύσουν μετ' ἐμοῦ].

Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπεδίωκεν καί ὁ σήμερον τιμώμενος ἅγιος Ἱερομάρτυς Φιλούμενος, μιμούμενος τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν τῷ συμπάσχειν μετ' Αὐτοῦ καί συμβασιλεύειν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπουρανίῳ τοῦ Χριστοῦ βασιλείᾳ μετὰ πάντων τῶν συμμαρτύρων αὐτοῦ καί ἰδίως μετὰ τῆς μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Κύριος «ἐξαπέστειλεν τό φῶς καί τήν ἀλήθειαν Αὐτοῦ», (Πρβλ. Ψαλμ. 42,3).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τόν Πατέρα ἡμῶν Φιλούμενον, τοῦ ὁποῖου τό ἐναπομεῖναν ἄφθαρτον αὐτοῦ λείψανον κατακοσμεῖ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ

Χριστοῦ, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτοῦ σύν ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀξιωθῶμεν ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, «ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθημεν» (Ἐφ. 4,1). Ἡ δέ εἰρήνη καί ἀγάπη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων Αὐτόν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 18ΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ΄

Τήν Τετάρτην, 9^η /22^α Νοεμβρίου 2023, καί ὥραν 10.30 μ.μ. ἐωρτάσθη ἡ 18^η ἐπέτειος τῆς ἐκλογῆς καί Ἐνθρονίσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ΄.

Διά τό γεγονός τοῦτο ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. καί συνιερουργούντων Αὐτῶ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ θρόνου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων ἐκ τῶν ἐνοριῶν τοῦ Ἰσραήλ καί ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν, εἰς ὅσους ἐπέτρεψε νά ἔλθουν ἡ ἔκρυσθος ἐμπόλεμος κατάστασις, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί λοιπῶν διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν δεξιᾷ καί τοῦ κ. Ἀγγέλου Γιαννοπούλου ἀριστερά, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελουσοπούλου καί μελῶν τῆς ἐλληνικῆς παροικίας.

Μετά τήν Δοξολογίαν ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, ἔνθα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἡ πόλις τῆς Γάζης τιμᾶται διά τῆς μνείας αὐτῆς εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τῆς ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας. Εἰς Γάζαν κατηνθύνετο «ὁ Αἰθίοψ εὐνοῦχος δυνάστης Κανδάκης βασιλίσσης

Αἰθιοπῶν», ὅτε ἄγγελος Κυρίου ἐπληροφόρησε τόν ἀπόστολον Φίλιππον καί «ἐπλησίασε τό ἄρμα αὐτοῦ, ἐκατήχησε καί, ὅτε εὗρον ὕδωρ, ἐβάπτισεν αὐτόν». (Πράξ. 8, 38). Ἀκολουθῶς ἀπό τοῦ 306 μ.Χ, ἡ Γάζα καί τὰ περίχωρα αὐτῆς ἀπετέλεσαν τήν περιοχὴν τῆς ἱεραποστολικῆς, μοναχικῆς καί κοινωνικῆς δράσεως τοῦ ἁγίου Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 395 καί 421 μ.Χ. ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης ἐλθὼν εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν ἅγιος Πορφύριος, χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος Γάζης, ἐγκατέστησε καί κατωχύρωσε, δι' ἀγώνων πολλῶν, τόν Χριστιανισμόν εἰς Γάζαν. Ἐπὶ τῶν θεμελίων τούτων ἀπὸ τοῦ 743

μ.Χ. ἐπὶ δεκαετίαν ὠκοδόμησε τό ποιμαντικόν αὐτοῦ ἔργον Κοσμάς Ἱεροσολυμίτης ὁ μελωδὸς ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ τῆς Γάζης.

Ἡ πόλις αὕτη μετὰ τοιαύτης ἐνδόξου χριστιανικῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας, ἐπιζήσασα τῶν πολιτικῶν κατακτήσεων καὶ μεταλλαγῶν τῆς ἱστορίας, φεῦ! μαστίζεται καὶ ἐρημώνεται σήμερον ὑπὸ πολεμικῶν ἐχθροπραξιῶν, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι, ἐρείπια οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων, πολὺ δέ πλέον ἀπώλεια ζωῶν ἀθῶων ἀμάχων, γυναικῶν καὶ παιδίων, «ᾧ οὐκ ἔστι ἀριθμός», προκαλοῦν σπαραξικάρδιον ὁδύνην, μεταξύ δέ τούτων καὶ τὰ 18 θύματα ἐκ τῶν χρησιμοποιοῦντων εἰσέτι ὡς καταφύγιον τὴν ἱεράν Μονὴν ἀγίου Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου.

Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ζοφερῶν καὶ τραγικῶν γεγονότων τούτων καὶ ἐν πνεύματι συμμετοχῆς πρὸς τὸν χειμαζόμενον λαόν καὶ τό Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον ποίμνιον εἰς Γάζαν, τό Πατριαρχεῖον καὶ ἡ ἐν αὐτῷ γεραρά Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης ἐφέτος δέν ἐορτάζει πανηγυρικῶς, ἀλλὰ ποιεῖται μνεῖαν ἐκκλησιαστικῶς, διὰ Δοξολογίας εἰς τὸν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ γεγονότος τῆς πρό ἐτῶν δέκα καὶ ὀκτώ σύν θεῷ ἐπαξίας καὶ εὐλογημένης ἐκλογῆς, ψήφοις κανονικαῖς καὶ ὁμοφώνοις τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν συνεχείᾳ Ἐνθρονίσσεως τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος, εἰς τὸν μαρτυρικόν καὶ ἔνδοξον θρόνον τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν Σύναξιν συνεχίζοντες καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην αἰθουσάν τοῦ Πατριαρχείου, ἄξιον καὶ δίκαιον θεωροῦμεν νά ἀναφέρωμεν ὅτι τὴν τιμητικὴν ἀλλὰ καὶ πολυεύθυνον Πατριαρχικὴν Ποιμαντορίαν ταύτην ἀνέλαβεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης μετὰ τοῦ βάρους ἐπὶ τῶν ὤμων Αὐτῆς τῶν παρανόμων συμφωνιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπεθήκευσαν ἀνυπολογίστου ὑλικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀξίας περιουσίαν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ ξενοδοχεῖα Imperial καὶ Petra τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ, διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὁποίων ἀνυποχώρητος ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀπεδύθη εἰς δικαστικούς καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἀπαιτήσαντας τεράστια χρηματικά ποσά.

Ἐχουσα ὡς μίαν τῶν προτεραιοτήτων τοῦ ἔργου Αὐτῆς ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης τὴν διατήρησιν τῆς περιουσίας ταύτης εἰς τὴν πλήρη ἰδιοκτησιακὴν διαχείρισιν τοῦ Πατριαρχείου, κυρίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀνέκαθεν ἀπροσκόπτου προσβάσεως τῶν χριστιανῶν ἡγετῶν καὶ προσκυνητῶν πρὸς τὸν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, δέν παρέλειψε τὴν μέριμναν τῆς εὐπρεπείας τοῦ Ναοῦ τούτου διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τὰ μετὰ τῶν Φραγκισκανῶν καὶ τῶν Ἀρμενίων ἐπιτελούμενα συντηρητικὰ ἔργα τοῦ δαπέδου τῆς Ροτόντας καὶ τοῦ χώρου κάτωθι τοῦ Ἑπτακαμάρου καὶ νοτίως αὐτοῦ. Οὐχ ἥττον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐπρέπειαν καὶ λαμπρότητα τοῦ Καθολικοῦ τὰ μέγιστα συνετέλεσε ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἐπανεγκατάστασις τῶν παλαιῶν πολυλελαίων Ρωσικῆς κατασκευῆς δι' εἰδικῶν ἐκ Ρωσίας ἀφιχθέντων συντηρητῶν ἀλλὰ καὶ δωρητῶν τῇ κατευθύνσει καὶ συνεργασίᾳ τοῦ ἐκ Κύπρου συντηρητοῦ εἰκόνων καὶ χειρογράφων κ. Σταύρου Ἀνδρέου, συνεχίζοντος τό συντηρητικόν αὐτοῦ ἔργον δι' ἐπεκτάσεως εἰς τὰ παλαίτυπα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς αἰθούσης κάτωθι τοῦ Πατριαρχείου καὶ εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Πινακοθήκης ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως αὐτῶν εἰς τό προετοιμαζόμενον μουσεῖον, στεγαθισόμενον εἰς τὴν συντηρουμένην καὶ ἀνακαινιζομένην οἰκίαν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διοδώρου.

Μνημονευτέον ὡσαύτως ὅτι ἔντονοι ὑπῆρξαν αἱ προσπάθειαι τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τῆς συστρατεύσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν χριστιανικῶν

Ἐκκλησιῶν τῶν Ἱεροσολύμων εἰς μίαν κοινήν δυναμικήν χριστιανικήν μαρτυρίαν ὑπό τήν ἡγεσίαν τοῦ Πατριαρχείου πρὸς προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν εἰς τήν γενέτειραν αὐτῶν Ἀγίαν Γῆν ἐκ τῶν προσβολῶν καί ἐπιθέσεων, λεκτικῶν καί φυσικῶν, τῶν ριζοσπαστικῶν ἀκραίων Ἰουδαϊκῶν στοιχείων, μία τῶν ὁποίων τυγχάνει καί ἡ ἄχρι τοῦ νῦν συνεχιζομένη κατάληψις τοῦ προσκειμένου τῇ Σχολῇ καί τοῦ κοιμητηρίου τῆς Ἀγίας Σιών χώρου ἰδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου. Εἰς τοὺς ἀδιακόπως δέ ἐπισκεπτομένους τό Πατριαρχεῖον Προξένους ἄλλων κρατῶν καί αὐτῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως μεγάλην κατεβάλατε προσπάθειαν εἰς τήν ὑπ' αὐτῶν κατανόησιν καί θεώρησιν τοῦ παράγοντος τῶν θρησκειῶν, Ἰουδαϊκῆς, Χριστιανικῆς καί Μουσουλμανικῆς καί τῶν σεβασμάτων αὐτῶν, ὡς τῆς βάσεως διὰ τήν ἐπίλυσιν τοῦ πολιτικοῦ Παλαιστινιακοῦ προβλήματος, οἴκοθεν διατηρουμένου τοῦ καθεστῶτος τῆς Παλαιᾶς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Διὰ τῶν ἐνεργειῶν Ὑμῶν, Μακαριώτατε, προεβάλατε τό Πατριαρχεῖον εἰς τήν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν τοῦ ἀρχαιοτάτου χριστιανικοῦ καθιδρύματος μεγίστης θρησκευτικῆς, πολιτιστικῆς καί εἰρηνευτικῆς προσφορᾶς καί ἐμβελείας καί πέραν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς ἐπισκέψεως Ὑμῶν, ἀρχομένου τοῦ παρελθόντος μηνός Σεπτεμβρίου, εἰς τήν διοργανωθείσαν τῇ συνεργασίᾳ τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας Ἐκθεσιν, εἰς τό Οἴκουμενικόν Κέντρον τοῦ ΠΣΕ εἰς Γενεύην, εἰς τήν ὁποίαν ἐπαρουσιάσατε τήν πρό τινων ἐτῶν ἀνακαινισθεῖσαν Βασιλικήν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ ὡς τήν καρδίαν καί τήν ἀσπίδα προστασίας τῆς ταυτότητος τοῦ χριστιανικοῦ καί ὅλου τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ. Ἐπίσης τοῦτο συνάγεται καί ἐκ τῆς ἐπισκέψεως Ὑμῶν εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν εἰς Βρυξέλλας, κατὰ τήν ὁποίαν ἐπανελάβετε τήν ἀνάγκην προστασίας τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς, οὐχ ἥττον καί διὰ τῆς συμμετοχῆς Ὑμῶν ὡς προσκεκλημένου τιμῆς εἰς τήν στέψιν τοῦ βασιλέως τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου Καρόλου Γ' δι' ἐλαίου καθαγιασθέντος εἰς τόν Πανάγιον Τάφον. Ὡσαύτως συνάγεται καί ἐκ τῆς προσφάτου ἐπισκέψεως Ὑμῶν εἰς τόν Πάπαν Φραγκίσκον εἰς Βατικανόν, ὅτε ἀπευθύνετε καί πάλιν ἔκκλησιν διὰ τήν προστασίαν τῶν ἀπειλουμένων χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς καί ἐξεδηλώσατε τήν δέσμευσιν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου διὰ διαμεσολάβησιν πρὸς διάλογον, χάριν τῆς εἰρηνεύσεως μεταξύ Ρωσίας καί Οὐκρανίας καί πρὸς διάλογον χάριν τῆς ἀποφυγῆς τῆς ἐδραιώσεως τοῦ σχίσματος εἰς τήν διασαλευθεῖσαν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τόν διάλογον δέ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ἐπίσης ἐσυνέχισε νά συμμετέχῃ διὰ τήν κατὰ τό δυνατόν προσέγγισιν καί παρουσίᾳσιν παρά τὰ ὑφισταμένας δογματικὰς διαφορὰς μιᾶς κοινῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας πρὸς τόν πάσχοντα κόσμον ἐκ ποικίλων δεινῶν καί ζητοῦντα παραμυθίαν. Ἀπόδειξις τούτου καί ἡ συμμετοχή τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου εἰς τόν ὑπό τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἱεροσόλυμα φιλοξενηθέντα διάλογον μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου καί τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὁλοκληρώσαντα ἐσπευσμένως τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, λόγῳ τοῦ ἀρξαμένου εἰς Γάζαν πολέμου.

Οὐχ ἥκιστα μνημονευτέον ὅτι ἀπό τῆς ὡς μή ὤφελε ἐνάρξεως τοῦ καταστροφικοῦ πολέμου τούτου ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης εἰς συνεχεῖς προέβη διαβουλεύσεις μετὰ τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὰς ἀπό κοινοῦ ἐκκλήσεις καταπαύσεως τοῦ πυρός καί διακηρύξεις καταδίκης τῶν ἐπιθέσεων, ἐξ ὧν πολυάριθμοι οἱ ἀθῶοι πληγέντες ὡς τὰ θύματα τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὁποίων ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐτέλεσε μνημόσυνον εἰς τόν πανίερρον

Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί τά θύματα τοῦ εἰς Γάζαν νοσοκομείου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἱεροσόλυμα.

Τά ἀξιοχρέως μνημονευόμενα σήμερον ἐνταῦθα, Μακαριώτατε, ἀποτελοῦν ἐρανίσματά τινα μόνον ἐκ τῆς πλουσίας Ποιμαντικῆς δραστηριότητος τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου τῇ ἐμπνευσμένη καθοδηγήσει καί συνετῇ κυβερνητικῇ διοικήσει τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος πρός ἐνίσχυσιν καί ἐνθάρρυνσιν ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφιτῶν καί τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, ἵνα συνεχίσωμεν ἠνωμένοι μεταξύ ἡμῶν καί μετ' Αὐτῆς τόν ἀγῶνα ἡμῶν διά τήν κατάκτησιν τοῦ βελτίονος καί τοῦ τελείου πρός ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Ὑψῶν τό ποτήριον, Μακαριώτατε, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀδελφότητος καί τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, εὐχομαι Ὑμῖν ἔτη πολλά ἐν ὑγιείᾳ ἀδιαπτῶτῳ καί εὐσταθείᾳ ἀδιασαλεύτῳ, ἵνα χαίρησθε καί ἀγαλλιᾶσθε βλέποντες τήν Ἐκκλησίαν Σιών τῆς Ἀγίας, τόν θρόνον τῆς ὁποίας ἐχαρίσατο Ὑμῖν ὁ Θεός, πορευομένην ἀπό ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν, ἀπό προόδου εἰς πρόοδον καί ἀπό δόξης εἰς δόξαν. Γένοιτο».

Ὁ Γενικός Πρόξενος κ. Δημήτριος Ἀγγελοσόπουλος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε,

Ἐχω τήν ιδιαίτερη τιμή νά σας ἐκφράσω τὰ θερμότατα συγχαρητήρια τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καί ἐμοῦ προσωπικῶς γιά τήν 18^η επέτειο τῆς ἐνθρονίσεώς Σας. Οἱ συνεργάτες μου καί ἐγώ εἴμαστε εὐτυχεῖς νά τιμοῦμε τή λαμπρή αὐτή επέτειο μαζί με τὸ Πατριαρχεῖο, τήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα καί τὸ Ποίμνιό σας, ἐμφορούμενοι ἀπὸ βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς τὴν Ὑμετέρα Μακαριότητα καί ἐυγνωμοσύνη γιά τὸν ἀγῶνα σας καί τὸ πολύτιμο ἔργο πού ἐπιτελεῖτε, ἀπὸ τὴν αἴσια ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἀνῆλθατε στὸν σεπτὸ θρόνο τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Οὐδεὶς λησμονεῖ ὅτι ἀναλάβετε τὸ ἔργο αὐτὸ ὑπὸ συνθήκες οἱ ὁποῖες ἦταν ἀπὸ τίς πλέον ἀπαιτητικὲς καί ἐπικίνδυνες στὴ σύγχρονη ἱστορία τοῦ παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἀνευρίσκει πάντοτε τὴν δύναμη καί τὴν σοφία νά ἀντιμετωπίσει καί τίς σοβαρότερες κρίσεις. Στὴ μακρὰ καί ἐπίπονη διαδρομὴ ἐκτοτε, Εσεῖς καί ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα ἔχετε ἀνορθώσει καί ἐνισχύσει τὸ κύρος καί τὴν ἀκτινοβολία τοῦ Πατριαρχείου, ἐπ' ὠφελεία ὀχι μόνον τοῦ ὑψηλοῦ πνευματικοῦ καί ποιμαντικοῦ τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καί τῆς διαφύλαξης τῶν δικαίων του, τῆς προστασίας τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων στους Ἀγίους Τόπους καί τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς του, τῆς θεματοφυλακῆς τῆς δισχιλιετοῦς παράδοσός του στὴν Ἀγία Γῆ.

Επιπλέον, ὑπὸ τὴν πεφωτισμένη ἡγεσία σας, τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων δὲν ἀποτελεῖ μόνον παράδειγμα διάπυρης προσήλωσης στὴν φυλακὴ τῆς παράδοσός του καί τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως, ἀλλὰ καί ὁδηγὸ στὴν οδὸ τῆς μετριοπάθειας καί τοῦ διαλόγου. Σὲ καιροὺς διαρκῶν προκλήσεων, ὀξυμένης διεθνῶς ἀντιπαλότητος καί μισαλλοδοξίας, ἔχετε συμβάλει τὰ μέγιστα με τὴν καθοδήγησή σας, με ὑπομονὴ καί ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὥστε νά στερεωθεῖ ἀξιοθαύμαστη ὁμόνοια καί συνεννόηση μεταξύ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν στὴν Ἀγία Γῆ. Παράδειγμα παγκόσμιας ἐμβέλειας, ἀλλὰ καί ἀπαραίτητη συνθήκη γιά τὴν διάσωση τῆς χριστιανικῆς

κληρονομιάς και παρουσίας στους Αγίους Τόπους.

Οι προκλήσεις δεν λείπουν και σήμερα και ίσως δεν θα λείψουν στο ορατό μέλλον. Τα Ιεροσόλυμα, οι Άγιοι Τόποι και η ευρύτερη περιοχή ευρίσκονται και πάλι στο επίκεντρο βαθύτατης κρίσης, η οποία έχει εξελιχθεί σε πολεμική. Απέναντι στον πόνο και την δυστυχία που προκαλούν άλογες και βίαιες πολιτικές, εθνικές και θρησκευτικές εξάρσεις, το Πατριαρχείο, υπό την ηγεσία σας, παρέχει πνευματική παρηγοριά, αλλά και αποτελεί ενεργό και αταλάντευτο παράγοντα σταθερότητας και καταλλαγής. Προπάντων αποτελεί σημείο αναφοράς για τις ευγενείς ηθικές και πνευματικές αξίες, διατηρώντας άσβεστη την ελπίδα που το δοκιμαζόμενο Ποίμνιό σας, αλλά και όλη η ταλανιζόμενη Ανθρωπότητα έχουν ανάγκη.

Όπως γνωρίζετε, εκλήθην να αναλάβω τα δικά μου καθήκοντα, μόλις τρεις εβδομάδες, πριν την έκρηξη της σημερινής κρίσης. Σας είμαι ειλικρινώς ευγνώμων για την αμέριστη συνεργασία, αλλά και την σοφή συμβουλή που γενναιόδωρα μου έχετε παράσχει, πολύτιμους αρωγούς στην δική μου αποστολή.

Μακαριώτατε,

Η Ελλάδα περιβάλλει με ειλικρινή και βαθύτατο σεβασμό Εσάς και την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, με πλήρη συναίσθηση της επίμοχθης αποστολής σας. Έχω την τιμή να ανανεώσω σήμερα εξ ονόματός της τις διαβεβαιώσεις της, ότι παραμένει προσηλωμένη στην βούλησή της να έρχεται αρωγός και συμπαραστάτης του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Για την Ελληνική Δημοκρατία, η προάσπιση των δικαίων και προνομίων του Πατριαρχείου στην Αγία Γη, η ενίσχυση της θεματοφυλακής της ορθόδοξης παράδοσης και η διαφύλαξη της χριστιανικής κληρονομιάς και παρουσίας αποτελούν επιταγή ύψιστης σημασίας. Η οποία αφορά το σύνολο του Ελληνισμού, εντός και εκτός των ελληνικών συνόρων, την ιστορική του διαδρομή και την πνευματική του ταυτότητα. Συνεπώς, και το μέλλον του.

Εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας και των μελών του Γενικού Προξενείου, Σας υποβάλλω τις θερμότερες ευχές μας για έτη πολλά και ευτυχή στον Ιεροσολυμιτικό Πατριαρχικό Θρόνο, υγεία και συνεχή επιτυχία στο υψηλό έργο σας» .

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός έκ μέρους τοῦ ποιμνίου τῆς Ναζαρέτ, ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἀσμενέστατα προσήλθομεν σήμερον ἐκ τῆς πόλεως Ναζαρέτ, πατρίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, καί πόλεως τῆς Κεχαριτωμένης Κόρης, τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἣτις ἐδέχθη τό κοσμοσωτήριον Εὐαγγέλιον τῆς συλλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ παρά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ὅπως συνεορτάσωμεν καί συμπανηγυρίσωμεν σύν πάσῃ τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Ἀδελφότητι καί παντί τῷ πληρώματι τοῦ ἡμετέρου Παλαιφάτου Πατριαρχείου, τήν 18ην ἐπέτειον τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας Πεπνυμένης καί Θεοφρουρήτου Μακαριότητος εἰς τόν περίλαμπρον Ἀποστολικόν Θρόνον τῆς Ἀγίας Σιών, τῆς Μητρὸς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀναμιμνησκομέθα τήν λαμπράν δεκαοκταετὴν Πατριαρχικὴν

Ποιμαντορίαν τῆς Ὑμετέρας Γερασμιοτάτης Μακαριότητος, καθ' ἣν Αὕτη οὐκ «έδώκε ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς... καί τοῖς βλεφάροις... νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις» (πρβλ. Ψαλμ. ρλα',4) πρός διδαχὴν καί καταρτισμόν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου Αὐτῆς, πρός πρόοδον καί προκοπὴν τῆς ἡμετέρας Γεραρᾶς Ἀδελφότητος καί πρός διαρκῆ καί ἀμείλικτον ἀγῶνα ὑπέρ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἡμετέρου παλαιφάτου Πατριαρχείου.

Μακαριώτατε, ὡς Ἀρχιερεὺς καί Ποιμὴν τῆς κατὰ Ναζαρέτ Ἐκκλησίας καί ὁμιλῶν ἐκ μέρους τῶν Ἀγίων Καθηγουμένων τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων καί τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Γαλιλαίας, τῶν Ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τοῦ Προέδρου καί τῶν μελῶν τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ναζαρέτ, τῶν Προέδρων καί τῶν μελῶν τῶν Κοινοτικῶν Συμβουλίων τῆς Ἐπαρχίας Γαλιλαίας καί τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, προάγομαι, ὅπως ἐκφράσω ἐκ μυχίων καρδίας εὐχαριστίας τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, καθ' ὅτι Αὕτη ἀποτελεῖ τὴν μετὰ Θεόν καταφυγὴν ἡμῶν εἰς τὰ κατὰ καιροὺς ἀνακύπτοντα προβλήματα, εἰς τὰ ὁποῖα παρίσταται Αὕτη ὡς γνήσιος πατήρ νουθετῶν, καθοδηγῶν καί συνδράμων τόσον ἡμᾶς προσωπικῶς ὅσον καί ὁποιονδήποτε καταφεύγει εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἰδίᾳ δέ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας «τάς πονηράς», καθ' ἃς ἐνέσκηπεν αὐθις ἀκοή πολέμου εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν.

Ὅθεν, δεόμεθα τοῦ Τρισηλίου καί Τριφαοῦς Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως ἐνισχύῃ τὴν Ὑμετέραν Σοφωτάτην Κορυφὴν τῆς Ἀγίας Σιών, παρέχων Αὐτῇ ἔτη πλεῖστα, ὑγιεῖαν κατ' ἅμφω καί τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν καί τὴν θείαν παρηγορίαν, ἰδίᾳ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου, πρός συνέχισιν τῆς Ἀποστολικῆς καί Πατριαρχικῆς οἰακοστροφίας Αὐτῆς, δι' ἧς Αὕτη ὁδηγεῖ τὴν ὁλκάδα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας εἰς λιμένα εὐδίου, πρός οἰκοδομὴν πίστεως τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου ἡμῶν, πρός ἔπαινον τῆς γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας!

Ἐτη πολλά!!!»

Ἐπίσης ἀντιπρόσωποι ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὡς ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Ἀρχιμανδρίτης π. Βασιανός καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόφιλος, Ἀγιοταφίται ἐκπρόσωποι τοῦ ποιμνίου, ὁ Ὑπεύθυνος τῶν Σχολείων τοῦ Πατριαρχείου κ. Ὅδε Καουάς, ἡ κ. Παναγιώτα Καφετζῆ ἐκ μέρους τῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί ἄλλοι. Τούτους πάντας ἠύχαρίστησεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν Ἀντιπροσφώνησιν Αὐτοῦ ἔχουσιν ὡς ἔπεται:

«Χρηστός Κύριος τοῖς σύμπασιν, καί οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ψλμ. 144,9), ἀναφωνεῖ ὁ Ψαλμωδός.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

«Αἶνεσιν Κυρίου, ὡς λέγει ὁ Θεῖος Δαβίδ, λαλήσει τό στόμα μου» (Ψλμ. 144,21) ἐπὶ τῇ σημερινῇ Δεκάτῃ Ὑγδῇ ἐπετεῖω τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς ἡμετέρας Μετριότητος ἐν τῷ ἱστορικῷ καί Ἀποστολικῷ Θρόνῳ τοῦ ἁγίου καί δικαίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Καθώς λέγει ὁ ἀπόστολος Λουκᾶς· «τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πρξ. 20,28). Αὐτό τοῦτο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, κατέστησε τόν δίκαιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, ποιμένα καί «ἐπίσκοπον θεοῦ» (Τιτ. 1,7) «τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος», (Ἑβρ. 8,2).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἐόρτιος αὕτη ἐνθρονιστήριος ἐπέτειος δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ταπεινότητα Ἡμῶν, ἀλλ' εἰς τόν ἱερόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός εἶναι κεφαλή, καί Αὐτός ἐστίν Σωτήρ τοῦ σώματος αὐτῆς (πρβλ. Ἑφ. 5,23) κατά τόν θεῖον Παῦλον.

Διό καί Ἡμεῖς εὐγνώμονες ὄντες τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Κυρίου, κατήλθομεν μετά τῶν συνοδευόντων Ἡμῖν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μέγала μόνη, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ», (Ψλμ. 135,4).

Ἐνωτιζόμενοι τά ρήματα τοῦ θεηγόρου Πέτρου: «ποιμάνετε τό ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μή ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδέ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλά τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Α' Πέτρ. 5,2-3), οὐκ ὠλιγώρησαμεν τῆς καθ' ἡμέραν μερίμνης τῶν Χριστιανῶν καί δὴ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῶν Ρωμαιορθοδόξων Κοινοτήτων, τῶν τελούντων ὑπό τήν πνευματικήν καί ἐκκλησιαστικήν δικαιοδοσίαν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου, ποιούμενοι δεήσεις καί προσευχάς εὐχαριστίας ὑπέρ πάντων ἀνθρώπων, οὓς ὁ Κύριος θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν, (πρβλ. Α' Τιμ. 2,1-4).

Προσέτι δε οὐκ ἐδώκαμεν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς καί τοῖς βλεφάροις Ἡμῶν (πρβλ. Ψλμ. 131,4) πρὸς διαφύλαξιν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀποτελούντων τά ὁρατά καί ἀψευδῆ μαρτύρια τῆς ἀγιογραφικῆς ἱστορίας γενικώτερον καί τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς εὐσεβείας (Α' Τιμ. 3,16) εἰδικώτερον, ἀλλά καί τῶν σεπτῶν τόπων τῆς λογικῆς λατρείας ὡς καί τῆς προασπίσεως τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καί κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ εὐσεβοῦς καί βασιλικοῦ γένους τε καί ἔθνους τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Οὐχ ἥττον στοιχοῦντες εἰς τούς λόγους τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: «διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καί διὰ Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνύσω», (Ἠσ. 62,1), οὐκ ἐπαύσαμεν διαμαρτυρόμενοι καί καταγγέλλοντες πρὸς πᾶσαν πολιτικήν καί διπλωματικήν ἀρχήν, ἐπιτοπίως καί διεθνῶς τήν ὑπαπειλουμένην ἀλλοίωσιν τοῦ ὑφισταμένου πολυθρησκευτικοῦ καί πολυεθνικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, ἀφ' ἑνός, καί τοῦ ὑπό τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν καί συναφῶν παραγόντων ἐπινοηθέντος χαρακτηρισμοῦ, ab-antiquo ἀνεγνωρισμένων ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν καί προσκυνηματικῶν γαιῶν, ὡς δημοσίων κήπων (National Parks), ἀφ' ἑτέρου. Σημειωθήτω, ὅτι πρὸς τοῦτο ἔχομεν συνεργούς τούς Προκαθημένους καί τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ.

Ἐξ ἄλλου μετ' ἀγωνίας καί βαθείας θλίψεως παρακολουθοῦμεν τὰς ἀπεριγράπτους δραματικές ἐξελίξεις τῆς ἐνεστώσης πολεμικῆς συρράξεως εἰς τήν Λωρίδα τῆς Γάζης, τήν ἀπώλειαν δηλονότι ἀθῶν ἀνθρωπίνων ζωῶν ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας, ὡς καί τήν ἐπισφαλῆ κατάστασιν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου καταφυγόντων Γαζαίων πρὸς προστασίαν, καθὼς καί τῶν ἡμετέρων Ἀγιοταφιτῶν

ἀδελφῶν ἡμῶν, τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιβεριάδος Ἀλεξίου, Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Ἐπιτρόπου καί τοῦ Ἱερομονάχου π. Σίλα, ἐφημερίου, τῶν διακονούντων μετ' αὐταπαρνήσεως τό ἐναπομεῖναν Χριστεπώνυνον ποίμνιον ἡμῶν. «Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμήν ὁ καλός. Ὁ ποιμήν ὁ καλός τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων», (Ἰω. 10,11), λέγει Κύριος.

Ἡ Γεραρά Ἀγιοταφίτικῃ ἡμῶν Ἀδελφότης μετὰ τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος, πιστοὶ ὄντες ἐν τῇ πνευματικῇ καί ἐκκλησιαστικῇ ἀποστολῇ ἡμῶν, τῇ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἀνατεθείσῃ ἡμῖν, καί ἀκούοντες εἰς τήν προτροπὴν τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου: «Ἀδελφοί σπουδάσατε, ἵνα διὰ καλῶν ἔργων βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καί ἐκλογὴν ποιεῖσθαι», (Β' Πέτρ. 1,10) οὐκ ἐπαύσαμεν «μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες, μηδενὶ κακόν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες» (πρβλ. Ρωμ. 12,17-18), ἀλλὰ ἔργον ποιούμενοι τὸν εὐαγγελισμόν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ. «Οὐ γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καί πόσις ἀλλὰ δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ» (Ρωμ. 14,17) κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος.

Ἡ τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος ἀγομένη σήμερον δεκαοκταετῆς ἐνθρονιστήριος ἐπέτειος, ἀφορᾷ κυρίως καί πρωτίστως εἰς τὸν θεοσύστατον θεσμόν τῆς ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωθείσης Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Διό καί ἀπαγγέλλει πᾶσιν ἡμῖν ὅτι «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Μτθ. 16,18) καί «ὅτι ὁ Θεός ὄντως ἐν ἡμῖν ἐστι» (Α' Κορ. 14,25). Τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ οἰκοδομὴ καί ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. «Ἀδελφοί ... ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἀγίοις πίστει» (Ἰουδ. 1,3), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Χριστιανοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ, ὁ ὁποῖος «κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α' Ἰω. 5,19) καί τελεῖ ὑπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας, εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν «ἐληλυθότα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ» (Ἰω. 18,37). Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ, ἐκλήθημεν, ἵνα μαρτυρῶμεν καί ἡμεῖς. «Οὐ γάρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας» (Ρωμ. 8,15) καί «τῇ ἐλευθερίᾳ ἡμᾶς Χριστὸς ἠλευθέρωσεν» (Γαλ. 5,1) κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος. Τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καταγγέλλει ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐκ τοῦ τόπου τοῦ «Μαρτυρίου» τοὔτέστιν τοῦ Γολγοθᾶ καθὼς καί τοῦ «Κενοῦ Μνημείου» τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡμεῖς δέ διάδοχοι τυγχάνοντες τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, καί ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος, «φρουροὶ τῆς Ἐκκλησίας λελογισμένοι», οὐκ ὑπελείφθημεν μόνοι ἐν τῇ Πατριαρχικῇ, ἡγουμενικῇ καί ποιμεναρχικῇ διακονίᾳ Ἡμῶν, διότι ἔχομεν κοινωνοὺς καί συναντιλήπτορας τοὺς σεβαστοὺς καί ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ Ἡμῖν Ἀγιοταφίτας Πατέρας καί ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομονάχους, διακόνους καί μοναχοὺς τοὺς διακρινομένους διὰ τό ἠθικόν καί θυσιαστικόν καί φιλάδελφον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα. «Πάντες ἐν ὁμονοίᾳ ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν· καὶ μηδεὶς κατὰ σάρκα βλεπέτω τὸν πλησίον, ἀλλ' ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι· ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ Θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ» παραγγέλλει ὁ ἱερομάρτυς Ἰγνάτιος Ἀντιχείας.

Εἰς τὴν τῆς πίστεως ἐνότητα καί τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καλεῖ πάντας ἡμᾶς, ἰδιαιτέρως τὰς ἀδελφὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ θρονικὴ αὕτη

ἐπέτειος τῆς Μετριότητος ἡμῶν. «Ἡ δέ ἐνότης γίνεται δι' ἀγάπης καὶ ἀληθείας καὶ προαιρέσεως ἀγαθῆς», ἐπισημαίνει ὁ πολὺς Ὁριγένης. Τοιαύτην «ἀγαθὴν προαίρεσιν» ἐπέδειξε λίαν προσφάτως ἡ ἀδελφὴ καὶ ὁμορος τῶν Ἀντιοχέων ἀγία Ἐκκλησία, ἀποκαθιστῶσα τὴν Εὐχαριστιακὴν μεθ' ἡμῶν Κοινωνίαν. Ἔστω ἡ ἀγαπητικὴ ἐν Χριστῷ πρᾶξις αὕτη πρὸς μίμησιν καὶ τῶν ἐν διχοστασίᾳ καὶ μερισμῷ τελούντων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Διό καὶ ἡμεῖς εἰς διακονίαν τοῖς ἀγίοις, τοὔτέστιν τοῖς Χριστιανοῖς ὡς καὶ τοῖς ἱεροῖς τόποις τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τάξαντες ἑαυτούς «ἐν παντί θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι» (Β' Κορ. 4,8) ἀδιαλείπτως εὐχαριστοῦμεν καὶ προσευχόμεθα τῷ Θεῷ, ἵνα εἰρηνοποιήσῃ τὴν ἐκ τοῦ πυρός τῆς ἔχθρας δοκιμαζομένην περιοχὴν ἡμῶν, τηρήσῃ δέ, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Προκαθημένων τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (πρβλ. Ἐφ. 4,3).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου, ἵνα κατευθύνῃ τὰς καρδίας ἡμῶν «εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ» (Β' Θεσ. 3,5), διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως. Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου ἐνισχύῃ καὶ διαφυλάττῃ πάντας ἡμᾶς ἐν παντί καὶ πάντοτε, ἐξόχως δέ κατὰ τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα, ἐπὶ πάντας τοὺς συμπροσευχηθέντας ἡμῖν καὶ τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὴν ἐνθρονιστήριον ταύτην ἑορτὴν ἡμῶν, δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους, τὴν φωτιστικὴν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ πᾶσαν παρά Θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καὶ πρὸς τοὺς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τὸν Γέροντα Ἀρχιγραμματέα, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν τιμίων μελῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν σεβαστῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τὸν Ἐκλαμπρότατον Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριον Ἀγγελοςόπουλον, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Βασιανόν, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Θεόφιλον, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τὸν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τὸν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τὸν Αἰδεσιμώτατον π. Χαράλαμπον Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Ρωσοφώνου ἡμῶν ποιμνίου π. Νικόλαον Κουλίνσκυ, π. Ἀλέξανδρον Κουλίνσκυ, π. Ἀλέξανδρον τῆς Κοινότητος Μπέρ – Σέβα, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Μπέρ Σέβα Ρωσοφώνου Κοινότητος, τὸν Πρεσβύτερον π. Σταῦρον Ἀράνκη ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος Μπιρζέτ, τὸν Πρέσβυν τῆς Ρωσίας εἰς τὸ Ἰσραήλ κ. Βικτόρῳφ, τὸν Πρέσβυν τῆς Γεωργίας εἰς τὸ Ἰσραήλ κ. Λάσα, τὸν κ. Ὁδε Καουάς, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀραβοφώνων Σχολῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν κ. Παναγιώταν Καφετζῆ ὁμιλήσασαν ἐξ ὀνόματος τῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἅπαντας τοὺς μετασχόντας εἰς τὸν ἑορτασμόν τοῦτον τῆς Ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου».

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν παρετέθη μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας